Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 312 23. september, 2011] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

RØD REGERING BLÅ POLITIK?

Endelig er vi fri for 10 år med det, som har været racisternes, krigsmagernes, klimaskeptikernes og overklassens yndlingsregering i mands minde.

S-SF gik tilbage og står svagt som sejrsherrer. De bliver derfor nødt til at læne sig op af De Radikale for at opnå flertal. De Radikale holder altså nøglebundtet til ministerierne for S-SF og 'kongermager-partiet' har en tradition for at tage sig klækkeligt betalt på arbejderklassens bekostning.

Hvis en ny regering skal presses til at føre rød politik, skal der bygges bevægelse fra neden. Enhedslisten fik et fortræffeligt valg, som vi er stolte og glade for.
Men hvad er perspektiverne for at bygge modstand mod krisepolitik, krig og kapitalisme med 12 mandater?

Læs mere om valget inde i avisen

Nye udfordringer

10 år med VKO er slut. DF er gået tilbage, Enhedslisten har mere end tredoblet stemmetallet fra 2007 og har med 12 mandater sit bedste valg-resultat nogensinde. Det giver håb og selvtillid til alle, der ønsker et mere solidarisk og anti-racistisk samfund.

Læs side 02

Libyen - hvad nu?

Er krigen i Libyen vundet? Kan Anders Fogh Rasmussen snart stille sig op på et hangarskib og erklære missio-nen for fuldført, som George W. Bush gjorde det - mindre end halvanden måned efter angrebet blev indledt på Irak i 2003? Der kan ikke længere være tvivl om, at Gaddafiregimet er faldet, men hvilken fremtid venter den libyske befolkning?

Læs side 04

Nye udfordringer for Enhedslisten

10 år med VKO er slut. DF er gået tilbage, Enhedslisten har mere end tredoblet stemmetallet fra 2007 og har med 12 mandater sit bedste valgresultat nogensinde. Det giver håb og selvtillid til alle, der ønsker et mere solidarisk og anti-racistisk samfund.

En svag regering uden mandat

At der er tale om en ny politisk situation er vist klart for alle. Men hvad indeholder den? Hvilke muligheder og udfordringer stiller den venstrefløjen over for?

Socialdemokratiet har atter engang fået sit dårligste valg i over 100 år og har tabt ca. 2 procentpoint i løbet af valgkampen. SF er gået fra 19 pct. i meningsmålingerne i starten af 2009 til et valgresultat på kun 9 pct. Kigger vi alene på den parlamentariske bane, er der ikke meget at have håbet om forandring i.

De Radikale vil kræve, at der fortsat føres "politik hen over midten" med brede forlig med Venstre og Konservative på de centrale områder. De vil i mange tilfælde kunne skabe flertal for fortsatte angreb på faglige og sociale rettigheder for de mange.

Vi får en svag regering. Socialdemokratiet og SF har ikke folkeligt mandat til hverken sin udlændingepolitik eller for sin økonomiske og sociale politik, som fremgangen til Enhedslisten og De Radikale viser. "Rød blok" har ikke et samlet politisk alternativ.

To udfordringer for Enhedslisten

Men hvad skal Enhedslisten så bruge fremgangen til?

Enhedslisten har meldt ud, at der ikke vil blive ført "blå politik" med deres stemmer. Spørgsmålet er, om det også gælder, hvis det vælter regeringen? Risikoen for at det sker er måske ikke særlig stor, fordi der vil blive ført politik uden om Enhedlisten. Omvendt så bliver det en svag regering ...

Så hvis Enhedslisten alligevel kommer til at stå overfor det valg, bliver det afgørende at stå fast. Som da venstrefløjen i SF i 1967 væltede en socialdemokratisk regering – og samtidig var med til at skabe partiet Venstresocialisterne, som blev central i udviklingen af 70'ernes nye venstrefløj.

Eller da Rifondazione Comunista i 1998 var med til at vælte Romano Prodis centrum-venstre-regering i Italien. Dermed gjorde de sig til fokus i udviklingen af de næste års antikapitalistiske bevægelse, som bl.a. var en af hovedkræfterne bag det første Europas Sociale Forum (ESF) i Firenze i 2002, som også var med til at sætte gang i den globale modstand mod Irak-krigen.

Omvendt: Da Rifondazione i 2006 gik med i den næste Prodi-regering og accepterede Afghanistan-krigen, italienske tropper i Libanon og en række angreb på offentligt ansatte – ja, så blev de udslettet ved næste valg.

Den første udfordring er derfor ikke at lade taktiske parlamentariske overvejelser trække Enhedslisten væk fra de centrale principper, Enhedslisten har fået sin opbakning på.

Kampen i hverdagen

En mindst lige så vigtig udfordring er, hvordan Enhedslisten kan sikre sin fremgang på længere sigt?

Her er det afgørende, at Enhedslisten – og ikke mindst venstrefløjen i partiet – seriøst begynder at overveje, hvordan man kan få et realistisk forhold til det at opbygge udenomsparlamentarisk modstand.

Det nytter ikke, som hidtil, at lade fagtoppen bestemme, om der skal være protester mod krisepolitkken. Eller at lade De Radikale sætte dagsorden for modstanden mod asylpolitikken (som det skete med det i øvrigt udmærkede initiativ "Kærlighed Uden Grænser" i 2010).

Enhedslisten – og Enhedslistens venstrefløj – må selv tage et ansvar for at opbygge en bredere faglig og politisk venstrefløj på græsrods-niveau. Der kan trækkes mange ind i kampen mod krisepolitikken - både blandt de, der nu er gået til Enhedslisten, og blandt de, der stadig holder fast i Socialdemokratiet og SF.

Enhedslisten har dermed en historisk chance for at omsætte sin parlamentariske fremgang til udenomsparlamentarisk aktivitet, modstand og organisering – hvis man vil.

Hvis det sker, kan det flytte de kommende års politiske landskab markant til venstre. Hvis ikke, er der stor risiko for, at Enhedslisten vil gøre sig irrelevant for det håb om forandring, som har været drivkraften bag partiets fremgang.

Tillykke til alle med valgsejren – nu handler det om at "styrke kampen i hverdagen".

JØRN ANDERSEN

Hvad viser valget:

IDEOLOGISK VENSTREDREJNING I DANMARK

I en vurdering af valget er man nødt til at indtænke baggrunden i den økonomiske krise, det arabiske forår og sommerens terrormassakre i Norge.

På to afgørende punkter har det været med til at underminere det verdensbillede, som ti års VKO-regime har bygget på: Troen på kapitalismens ufejlbarlighed og at muslimer ikke ønsker demokrati. Særligt massakren på Utøya vil i mange år stå lige så stærkt i erindringen som 11. september for ti år siden.

Gennembrud for Enhedslisten – på klarhed!

Her er det mest bemærkelsesværdige naturligvis Enhedslistens fantastisk flotte valgresultat med hele 12 mandater. Vi skal tilbage til 1977 for at finde fortilfælde, hvor venstrefløjen til venstre for SF (VS og DKP) har opnået 12 mandater. Og helt tilbage til 1945 for at finde et bedre valgresultat for den yderste venstrefløj.

Bemærkelsesværdigt er det også, at resultatet blev opnået på klarhed. Både på indvandrerspørgsmål som 24-årsregel og point-system og på sociale klasse-spørgsmål som efterløn, dagpenge og skattelettelser.

Noget af forklaringen er naturligvis SFs højredrejning og et katastrofalt svigt fx i forhold til efterløn og dagpenge. For når man ikke klart kan sige, at man tilbageruller VKOs forringelser på disse punkter, er man dømt til at tabe.

Ideologisk opbrud?

Men når gennembruddet blev så markant, er det næppe hele forklaringen. Valget vidner også om, at et større ideologisk opbrud er på vej. Det var fx karakteristisk, at det ikke skadede Enhedslisten, da pressen en overgang kørte på, at vi går ind for et klasseløst, kommunistisk samfund. For naturligvis gør Enhedslisten det, når der menes den type kommunisme, som Marx beskrev. Og ikke det vrangbillede, som Moskva-kommunismen udartede sig til.

Opgør med VKO – det vandt de Radikale på

Allerede i starten af valgkampen brød sammenholdet i VKO sammen, og ret hurtigt viste det sig, at indvandrer-kortet h ar mistet sin virkning. DET vandt de Radikale på – mere end deres økonomiske politik, som er ultra-blå. For nu viser det sig faktisk, at dele af deres bagland ønsker lempelser af dagpengereglerne – i modsætning til partitoppen.

Men ikke desto mindre har det givet en konstellation, som stort set udelukker Enhedslistens 12 mandater fra parlamentarisk indflydelse. Og som gør det utænkeligt med en finanslov, som vil være spiselig for Enhedslisten.

Det betyder naturligvis ikke, at man skal undlade at søge parlamentarisk indflydelse. Men det vil kun være muligt på enkelt-spørgsmål, og det bliver svært!

Alternativet ligger uden for Folketinget

Derimod giver Enhedslistens øgede styrke i Folketinget os langt bedre muligheder for at udbygge vores indflydelse udenfor Folketinget. At det virker viser alt fra Velfærdsinitiativet i 2006, Klimatopmødet til Kirkeasyl og Kærlighed uden Grænser i 2009 og 2010. Her var protester og demonstrationer meget mere dagordensættende end parlamentariske udspil.

Det er ikke bare abstrakt, at valget her har øget Enhedslistens muligheder. For helt konkret har alle de nye i Enhedslistens folketingsgruppe netop deres rødder sådanne bevægelser: Lige fra elev- og fagforeningsarbejde til Kirkeasyl.

Hele Enhedslisten må styrkes

Men det er ikke tilstrækkeligt, at folketingsgruppen styrkes. Det flotte valgresultat og de mange nye medlemmer skal bruges til at styrke hele Enhedslistens organisation. Ikke bare afdelingerne, men også landsdækkende netværk til at styrke fagforenings- og bevægelsesarbejdet. En meget central opgave for ledelse og ansatte.

HANS JØRGEN VAD

FORVENTNINGER TIL EN NY REGERING

Enhedslisten skal mindes om, at de er valgt til at forvalte mindretallets krav om et solidarisk og humanistisk Danmark. (Billede Enhedslistens valgfest i Pumpehuset)

Rød blok har vundet valget! Det store flertal af danskerne; lønmodtagere, pensionister og arbejdsløse kan nu have forventninger om ny politik til gavn for flertallet. Det er dem, som er ramt rigtig hårdt af krisen. Her falder reallønnen og arbejdspladserne forsvinder. Her rammer angreb på efterløn, halve dagpenge og hjernedød tvangsaktivering hårdt. Værst rammes indvandrere og flygtninge, fordi de udover at have de dårligste job, laveste løn og størst arbejdsløshed også må tåle hetzen mod "de fremmede".

Pessimisten

Ifølge pessimisten vil de borgerliges økonomiske og værdimæssige politik desværre have gode muligheder for at fortsætte efter valget. De Radikale har fastslået, at efterlønnen skal smadres. Socialdemokratiet, at der skal være løntilbageholdenhed. SF, at der ikke skal pilles ved 24-årsreglen. Enhedslisten, at der ikke kommer et mistillidsvotum fra start, selvom de skriver en smadring af efterlønnen og en fortsættelse af den nyliberale kurs ind i regeringsgrundlaget.

Det værste scenarie er, at De Radikale styrer den økonomiske politik i en ny regering. At DF genvinder indflydelse ved at være med i aftaler om fx efterløn og udlændingepolitik. Samtidig presses regeringen hårdt af dansk erhvervsliv via de multinationales interesseorganisationer DI's og DA's krav om nye angreb på løn, velfærd og vækst på profittens betingelser. Dette kan forstærkes, hvis krisen strammer yderligere til i Danmark.

En generel opgivenhed i arbejderklassen pga. manglende solidarisk politik fra en ny regering, gør mulighederne for et pres fra neden på Socialdemokratiet og SF svær. Tidligere socialdemokratiske regeringer har vist, at fagbevægelsens top freder dem efter bedste evne, selvom de har ført arbejderfjendsk politik. SF'erne i fagbevægelsen kan overtage denne position, nu da de både skal i regering og har overtaget socialdemokratisk politik. I fraværet af en egentlig organiseret opposition i fagbevægelsen vil mange kigge efter, hvad Enhedslisten gør.

Enhedslisten har i lang tid pointeret, at formålet med at styrke partiet, er at få indflydelse på forhandlingerne. Ifølge denne logik vil man prioritere små forbedringer gennem forhandlinger bag Christiansborgs mure frem for at mobilisere arbejderklasse og græsrødder udenfor.

Optimisten

Optimisten forventer, at den nye regering satser på at gennemføre løfterne fra valgkampen, og dermed gøre tilværelsen lidt bedre for de mange. Der vil være fokus på at skabe arbejdspladser og forbedringer i fælles velfærd, fx i form af skolerenoveringer og bedre økonomi i kommunerne. Fokus på solidariske løsninger, hvor der tages hensyn til fagbevægelsen og sættes aktivt ind for at skaffe praktikpladser og bedre forhold på erhvervsskolerne. Der vil komme et værdipolitisk skifte, fordi humanismen igen vil være ledetråd i både det globale engagement og ift. vores medborgere fra andre lande, kulturer og religioner.

Optimisten vil se en regering, hvor SF genfinder sine tidligere holdninger og gør regeringen rødere, mens De Radikale er presset på deres borgerlige økonomiske politik. Enhedslisten bør give et markant og skarpt bidrag, som et principfast venstrefløjsparti, der aldrig vil lægge stemmer til en regering, som afskaffer efterløn, halverer dagpengene eller fastholder 24-årsreglen. Optimisten tror på mulighed for, at en en stor bevægelse udenfor Christiansborg kan trække regeringen yderligere i en rød, solidarisk og humanistisk retning, og at Enhedslistens 12 folketingsmedlemmer arbejder på at give den yderligere kraft.

Den røde realist

Men den røde realist må sande, at det bliver en blå-rød regering uden et væsentligt kursskifte.

Der vil være forandring i nogle sager, fx vil starthjælpen blive afskaffet og flygtninge lukket hurtigere ud af lejrene. Trykket på kommunerne bliver måske lettet en anelse, og man sætter givetvis gang i offentligt byggeri. Men arbejdsløse skal ikke forvente bedre dagpenge eller længere perioder. De kan måske håbe på en mere enkel og mindre ydmygende aktivering, men afskaffet bliver den ikke.

Den røde realist kommer til at arbejde benhårdt for at opbygge et pres på regeringen for at stoppe forringelser. Ledelser i fagforeningerne og i studieorganisationer skal presses til at forsvare medlemmernes interesser. Presset for at forandre flygtningepolitik og udfordre islamofobien på Christiansborg skal stadig komme fra græsrødderne. Det samme gælder klimapolitikken, hvor der i den nye regering vil være mere fokus på vækst end på at nedbringe global opvarmning.

Enhedslisten skal mindes om, at de er valgt til at forvalte mindretallets krav om et solidarisk og humanistisk Danmark. De røde realister skal hjælpe Folketingsgruppen med at holde fokus på, at de er i et demokratisk parti, hvor medlemmernes beslutninger fra årsmøder ikke er til pynt. De røde realister vil tage ansvar for, at Enhedslisten bruger sin valgsucces på at styrke kampen i hverdagen og skabe håb om reel forandring ved tydelig antikapitalistisk og principfast opposition.

På med det røde arbejdstøj!

AF JAKOB NERUP

VI SKAL IKKE HVILE PÅ LAURBÆRRENE

Lærke, medlem af Enhedslisten Indre Nørrebro / Røde Firkant:

Jeg er virkelig glad for, at rød blok nu ser ud til at skulle danne regering. Men jeg er også rimelig kritisk over for, at vi ikke har et rent rødt flertal, men at vi har et rødt flertal, der skal basere sig på Radikale Venstre. Så det bliver en hård kamp for at holde rød blok fast på de løfter, de har givet under valgkampen.

Enhedslisten har jo haft den funktion at være en vagthund, og man kan frygte at Enhedslisten ender med at blive mere a la en kongepuddel. Det skal man passe på med. Jeg er ret sikker på, at dem vi har valgt ind formår at bruge vores stemmer fornuftigt og være kritiske over for de udspil, der kommer fra en rød regering. Men det er klart, det bliver en udfordring, fordi vi har S-SF som vi absolut ikke er enige med alt i, som skal danne en alliance med Radikale som har en dybt asocial økonomisk politik.

Det er rigtig vigtigt at sige, at vi ikke skal hvile på laurbærrene nu som bevægelse og som bagland til partiet og bare tænke, at nu kan de her 12 personer klare det, der skal klares i løbet af de næste 4 år. Vi skal være ligeså meget oppe på mærkerne nu, som vi har været de sidste 10 år under VKO.

MAN ER NØDT TIL AT FINDE DEN GYLDNE MIDDELVEJ

Asger, medlem af Enhedslisten Nørrebro Park:

Vi har endelig fået væltet regeringen. At vi desværre har brug for De Radikales stemmer, det er som det er. Enhedslisten har klaret det rigtig godt. Jeg tror bl.a. det er pga. baglandet. Det virker som om de frivillige har gjort en ekstremt stor indsats.

Jeg tror, at valget kommer til at betyde, at Enhedslisten for første gang kommer til at sætte sig igennem på nogle punkter. Det har de allerede gjort igennem valgkampen hvor S-SF og Radikale er gået med til en del af Enhedslistens ideer, inden valget var slut. Så det vil Enhedslisten selvfølgelig holde dem fast på at få gennemført.

Men man er nødt til at finde den gyldne middelvej, hvor både Enhedslisten og de Radikale får noget af deres politik igennem for at de overhovedet vil beholde Helle Thorning som statsminister.

”Som virksomhedsejer synes jeg, at overskuddet bør blive i virksomheden [...]. Og den udgør en forsvindende lille del af statens indtægter. 20 milliarder ud af omkring 1000 milliarder. De store indtægter til staten, som går til skoler og hospitaler, kommer fra personskatter, afgifter og moms, så selskabsskatten kan godt undværes.”

Folketingskandidat for Liberal Alliance, Thomas Køhler, om selskabsskatten i hans valgfolder.

”I dagens Danmark står vi med et overuddannelses-problem. Særligt unge kvinder har tendens til at uddanne si g alt for meget.”

Folketingskandidat for Liberal Alliance, Karl Iver Dahl-Madsen, foreslår brugerbetaling på uddannelser i Politiken 30. august.

”De her klimaændringer de er jo ikke nødvendigvis menneskeskabte. Mange gange synes jeg at klimaændringer, miljø og klima nærmest er en religion. Og det vil jeg godt advare meget imod. [...] Jeg ved da godt at i Klimakommisionen er man utrolig skråsikker. Og det har man da lov til at være. Men der er faktisk også nogle mennesker der sætter meget stort spørgsmålstegn ved det. Man kunne også have haft andre forskere herinde, der har en anden opfattelse.”

Pia Kjærsgaard brokker sig i en valgdebat på DR2 over at den klimaforsker der er hentet ind til at stille spørgsmål ikke er klimaskeptiker.

”Da vi kom til i 2001, var der typisk 20.000 om året, som fik indfødsret, selv om de ikke kunne tale et ord dansk, var dømt for drab og knivstikkeri. Det var fuldstændig vanvittigt. At vi fik styr på dem, så det kun er lødige og ordentlige borgere nu, betragter jeg som en af de største sejre. Der var det i gang, at man var ved at skifte hele det danske vælgerkorps ud, fordi man får stemmeret, når man får indfødsret.”

Jesper Langballe, DF, beskriver vigtigheden af at arbejde i Indfødsretsudvalget i Information 17.-18. september.

LIBYEN – HVAD NU?

Er krigen i Libyen vundet? Kan Anders Fogh Rasmussen snart stille sig op på et hangarskib og erklære missionen for fuldført, som George W. Bush gjorde det - mindre end halvanden måned efter angrebet blev indledt på Irak i 2003? Der kan ikke længere være tvivl om, at Gaddafiregimet er faldet, men hvilken fremtid venter den libyske befolkning?

Hvem er NTC?

The National Transitional Council blev dannet i slutningen af februar, da oprørene i den libyske revolution havde indtaget den vigtige by Benghazi i det østlige Libyen. Rådet erklærede Gadaffis styre for illegitimt og krævede hans afsked. Oprøret udløste Gadaffis og den libyske stats angreb, hvilket derpå udløste FN's resolution 1973 om flyveforbud. Siden da har koalitionsstyrken uden tøven anerkendt NTC som det legitime libyske styre og har med bombefly banet vejen for oprørsstyrkerne til Tripoli.

Ligesom selve Libyen er rådet en fragmenteret enhed. Rådet består f.eks. af dissidenter fra det tidligere regeringsapparat (f.eks. er den nuværende leder af NTC Mustafa Abdel Jalil tidligere justitsminister i Gaddafis regering). Derudover drejer det sig om eksillibyere, folk med tilhørsforhold til islamiske grupper, stammeledere osv. Gadaffi-regimet benyttede den såkaldte ”del-og-hersk-metode” i sin regeringsform. Han allierede sig med en række klaner og stammeledere og fratog andre grupper indflydelse.

En anden del af den spirende vrede som i sidste ende udløste oprøret var opdelingen af Libyen i et vest og et øst. Vestlibyen, hvor Gadaffi havde sin base og hvor Tripoli og regeringen ligger, blev i langt højere grad prioriteret, mens Østlibyen nærmest blev kontrolleret som en satellit. Det var en af grundene til at oprørsbevægelsen opstod i øst og havde forholdsvis stor folkelig opbakning mod Gaddafis angreb.

Mange af de grupper Gaddafi var med til at undertrykke har i dag repræsentanter i NTC, og der eksisterer stadig spændinger mellem øst og vest. Der er i en for nyligt udgivet rapport fra Amnesty International dokumenteret adskillelige likvideringer af militære, men også civile Gaddafi-støtter og sorte afrikanere, som blev mistænkt for at være lejesoldater. NTC bekæmper dog ikke kun Gadaffis allierede og formodede allierede – de bekæmper også hinanden. Den øverstkommanderende general blev f.eks. skudt af sine egne folk under vejen til Tripoli og spændinger, der har eksisteret i flere århundreder mellem forskellige klaner og stammer, blusser nu op igen. Der er med god grund stor frygt for en eskaleret borgerkrig, og at de 78 milliarder kroner i indefrosne midler fra Gaddafi-styret, der er overdraget NTC, vil blive brugt på våben til at sikre visse gruppers magt og indflydelse over andre.

Det imperialistiske motiv

I skrivende stund har den koordinerende og øverstkommanderende instans NATO gennemført over 22.000 togter, hvoraf lidt over 8300 har været regulære angreb. Den danske forsvarsminister Gitte Lillelund Bech har bekendt, at dødstallet for krigen kan være oppe på over 20.000. Krigen har varet over et halvt år. Til sammenligning varede luftbombardementet over Kosovo i 1999 78 dage.

Mange drager paralleller til netop krigen i Kosovo, hvor den udenlandske intervention, ligesom tilfældet var med Libyen - blev begrundet med FN's såkaldte responsibility to protect doktrin (R2P), der legitimerer udenlandsk intervention ved overgreb på den civile befolkning. Parallellen til Kosovo drog også Gitte Lillelund Beck i marts, da man indledte den danske indsats: ”Der venter en mission, som minder om den mission, vi havde over Kosovo i 1999”. Den humanitære intervention har endnu ikke leveret en levedygtig stat i Kosovo, hvor situationen desuden var en helt anden, bl.a. var den serbiske leder Slobodan Milosevic hurtig villig til at overgive sig.

Men hvorfor skulle FN's R2P-doktrin holdes i hævd i Libyen når nu også Bahrains-, Saudi Arabiens-, Sudans-, Irans-, Iraks- og Yemens regimer slog voldsomt ned på oprører? For det første er lande som Saudi Arabien og Bahrain allierede med vesten og USA, militært og økonomisk. For det andet er lande som Syrien for risikabel sikkerhedspolitisk, da de i højere grad end Gaddaffi var det, er integreret i den arabiske og den mellemøstlige verden. Syrien har også begrænset naturressourcer som fx olie, hvilket Libyen har masser af.

Mest klart står de imperialistiske motiver nu, hvor oprørene har drevet Gaddafi på flugt. Frankrig, der sammen med Storbritannien var interventionens mest ivrige fortalere, har sikret sig op imod en tredjedel af kontrollen med Libysk olie. Frankrig var de første til at anerkende overgangsrådet, som til gengæld for den enorme oliegave kræver Frankrigs totale og permanente støtte. Nu hvor Gaddafis styre er faldet har også Rusland anerkendt NTC som den legitime regering. Rusland har anlægs- og oliekontrakter for mere end 52 milliarder kroner fra Gaddafi-tiden. Mandag d. 12. september fulgte også kineserne trop.

Også Danmark har interesser i Libyen. For eksempel har de danske giganter F.L. Schmidt og Danske Bank en tilstedeværelse og interesser i Libyen. Landet, der er voldsomt præget af den halvt år lange krig, et desperat overgangsråd og en kaotisk situation, bliver nu offer for en kamp udkæmpet mellem udenlandske parter om kontrakter, olie, og markedsandele. De seneste afsløringer af PETs indgående samarbejde med Gadaffi-styret under Muhammedkrisen viser en hyklerisk side af den humanitære intervention. Koalitionsstyrken havde et nært og venligtsindet forhold til Gaddafi. Efter oprørets start har koalitionsstyrken stået i kø for at fordømme den libyske diktator.

PETER SCHJERNING

Venstre-kandidat angriber S-SF for at føre social skæv politik

På et vælgermøde på Professionshøjskolen Metropol forsvarede Ida Auken fra SF og Ikram Sarwar fra Socialdemokraterne partiernes plan om en betalingsring rundt om København.

Kandidaten fra Venstre, Martin Geertsen, tordnede bagefter mod planen, som han kaldte socialt skæv og sagde at: ”dem fra Hellerup med de store biler er ligeglade med at skulle betale 25 kr. for at komme ind i København. Men for rengøringsdamen og sosu-assistenten der skal frem og tilbage på arbejde og hente børn vil det ramme rigtig hårdt.”

Selvom Ida Auken og Ikram Sarwar derefter angreb Venstre for at have brugt 10 år på at føre politik til fordel for ”deres rige venner i Hellerup”, lykkedes det dem ikke at give et modsvar på anklagen.

Det er tankevækkende, at en fra Venstre kan give et så klart og klassebevidst bud på, hvorfor S-SF's betalingsring er forkert – et svar som selv ikke Enhedslisten giver.

CHRISTINE BERGEN

STOP DE FRIE MARKEDSKRÆFTER

Frihandel, privatisering og reducering af statslige udgifter – det er IMF's og Verdensbankens kur mod fattigdom i verdens mindst udviklede lande.

Siden 80'erne har denne kur været realiseret igennem de såkaldte strukturtilpasningsprogrammer (SAP) som betingelse for optagelse af lån i Verdensbanken. Resultatet viser sig imidlertid blot at være endnu større økonomiske og sociale problemer i de fattigste lande og endnu dybere afhængighed af udenlandske lån. Når IMF og Verdensbanken fortsat dikterer økonomisk liberalisering i det globale Syd, er det svært at tro på, at strategiens egentlige motiv har noget som helst med fattigdomsbekæmpelse at gøre.

Er nødhjælp en løsning?

Når billeder af desperate flygtningestrømme og sultende børn på Afrikas Horn ruller hen over tv-skærmene, er danskerne ikke sene til at gribe til pengepungen og give deres bidrag til de sultende. Over 150 mio. nødhjælpskroner har danskerne doneret. Det leder en hen til den ikke særligt overraskende konklusion, at langt de fleste almindelige mennesker naturligvis gerne vil være med til at afhjælpe sult og fattigdom, når de får muligheden for det. Og selvom man kun kan bifalde danskernes velvilje, bør det være med en klar bevidsthed om, at denne indsats blot er symptombehandling. Årsagerne skal findes i et system, som hver eneste dag producerer og reproducerer sult og fattigdom for størstedelen af jordens befolkning, men som er langt udenfor nogen form for demokratisk kontrol. Centrale brikker i dette system er netop IMF og Verdensbanken og de strukturtilpasningsprogrammer, som pålægges verdens fattigste lande.

Hvorfor økonomisk liberalisering ikke virker

Når IMF og Verdensbanken sætter deres lid til de frie markedskræfter som vejen ud af fattigdom, "glemmer" de, at det var stik modsatte økonomiske betingelser, der muliggjorde udvikling i i-landene. Protektionistiske strategier tillod vores industrier at udvikle sig og modnes, før de skulle prøve kræfter med internationale markeder. Ulandene har (pga. koloniseringen) ikke haft samme mulighed for at udvikle teknologi og produktionsapparat, der kan konkurrere på det globale marked. De eksporterer derfor først og fremmest uforarbejdede råvarer og beskæftiger derved primært lavt-uddannet og lavtlønnet arbejdskraft, mens de overlader de processer, som skaber megen og højtuddannet beskæftigelse til i-landene. IMF og Verdensbankens krav om åbne markeder bevirker desuden, at ulande er i hård intern konkurrence om eksport af de samme råvarer – hvilket presser prisen på varer og arbejdskraft yderligere ned.

SAP gavner ikke den brede befolkning

Strukturtilpasningsprogrammer sætter også begrænsninger for statslig regulering af arbejdsmarkedet og arbejderrettigheder, og kræver desuden massive nedskæringer i statens udgifter. Dette medfører naturligvis dårligere uddannelses- og sundhedssystemer. Men uden en veluddannet arbejdsstyrke med adgang til basale sundhedsydelser, er økonomisk vækst og udvikling af mere avancerede industrier temmelig usandsynlig.

Langt vigtigere for den økonomiske vækst end frihandel er derfor muligheden for at beskytte lokale industrier til de modnes, og at uddanne en arbejdsstyrke, som kan udvikle nye produktionsteknologier. Ingen af delene er muligt under IMF's strukturtilpasningsprogrammer.

Det demokratiske underskud

Således overgives størstedelen af den politiske magt i ulandene til IMF og globale markeder. Økonomisk vækst afhænger af udenlandske investeringer, hvilket er højst risikabelt, fordi de udenlandske investorer når som helst kan trække deres investeringer ud og forårsage økonomisk kollaps.

Desuden medfører tilpasningsprogrammerne, at den lokale regering i langt højere grad står til ansvar overfor IMF og Verdensbanken end den gør overfor sin egen befolkning. Dermed er programmerne med til at underminere ethvert forsøg på demokratisk udvikling i det globale Syd, hvor statsledere kun har meget lidt indflydelse på IMF og Verdensbankens politikker. Hverken befolkningerne i Nord eller Syd har demokratisk indflydelse på de to internationale institutioner, og reelt er det en lille elite fra verdens rigeste lande, der sætter dagsordenen. Og der er ingen tvivl om, hvilken dagsorden der så er tale om: den handler om at fastholde verdens fattigste lande i dyb økonomisk afhængighed af verdens rigeste lande og derved sikre fuldstændig økonomisk og politisk kontrol.

Vi har ressourcerne til at udrydde fattigdom i verden i morgen, men det kræver demokratisk fattigdomsbekæmpelse i syd såvel som nord.

AF MARIE JÆGER

Billede: Fra IMF protest Washington, USA, 2005.

Arbejdsløshedens og nedskæringernes Europa

Over hele Europa er vi vidne til brutale nedskæringsprogrammer, voldsom arbejdsløshed og tårnhøj offentlig gæld.

I dag står én ud af ti europæere uden arbejde. Hvis vi ser på arbejdsløshedsprocenterne i den seneste oversigt fra ILO (Den Internationale Arbejdsorganisation), befinder lande som Norge (3,2 %), Schweiz (4,4 %), Holland (4,6 %) og Østrig (4,6 %) sig i den "lave" ende af skalaen. I den store mellemgruppe, med en arbejdsløshed på 5-10 %, finder vi bl.a. Tyskland (6,7 %), Belgien (7,2 %), Storbritannien 7,7 (%), Danmark (8,2 %), Italien (8,6 %), Sverige (8,8 %) og Frankrig (9,5 %). I f.eks. Polen (10 %), Ungarn (11,6 %), Portugal (12,4 %) og Irland (13,9 %) ligger arbejdsløsheden på mellem 10 og 15 procent. Og i lande som Grækenland (15,9 %) og Spanien (21,3 %) er den endnu højere.

Ledigheden risikerer tilmed at skyde yderligere i vejret, ikke mindst i tilfælde af en ny finansiel nedsmeltning. Kapitalismens krise har allerede i dag nået en dybde, der truer euroen, den fælles valuta for 17 af EU's medlemsstater, på livet. Gigantiske hjælpepakker til bankerne og resten af erhvervslivet har gjort de forskellige stater dybt forgældede. Det svage opsving har fremkaldt panik hos investorerne over staternes manglende evne til at betale deres gæld.

Gældskrisen har spredt sig fra Grækenland, Irland og Portugal i eurozonens periferi til EU's kernelande. F.eks. Italien, hvis statsgæld sidste år, i følge OECD, var på 126,8 % af BNP og dermed mindre end den græske, men større end både den irske og portugisiske gæld (hhv. 147,3 %, 102,4 % og 103,1 % af BNP). Italiens BNP er ca. tre gange så stort som de tre ovennævnte landes BNP til sammen, hvorfor IMF's og EU's krisefonde ikke vil kunne redde Italien fra en forestående statsbankerot, der vil sende langt større chokbølger gennem verdens aktiemarkeder end en lignende situation i f.eks. Grækenland, Irland eller Portugal.

Senest er den tyske økonomi, Danmark største eksportmarked og hidtil eurozonens vækstmotor, bremset kraftigt op med en vækst på blot 0,1 % i andet kvartal af 2011. Også i Sverige, Danmarks næststørste eksportmarked, er væksten næsten gået i stå.

Forude venter derfor endnu en bølge af angreb på jobs, lønninger, arbejdsforhold og velfærdsydelser med mindre, vi allerede nu begynder at opbygge den folkelige modstand.

LARS HENRIK CARLSKOV

BEDSTEFORÆLDRE FOR ASYL

Bedsteforældre for Asyl afholdte i forbindelse med folketingsvalget d. 6. og d. 12. september demonstratione at sætte fokus på regeringens umenneskelige behandling af asylansøgere i Danmark. Her var arrangeret mus berettede om dybt kritisable forhold i danske flygtningelejre. Bedsteforældre for Asyl er uden partipolitisk til gennem aktioner og demonstrationer søger de at råbe både politikere og almindelige danskere op for at styrk anstændig asylpolitik.

AFSKAF-VKO

Lørdag d. 27. august – dagen efter at folketingsvalget blev udskrevet – trodsede et par hundrede mennesker regn og torden for at manifestere deres utilfredshed med VKO-regeringens asociale, racistiske og militaristiske politik. De overordnede paroler krævede ægte demokrati og en solidarisk politik, hvor regningen for krisen sendes tilbage til dem, der kan betale den. Demonstrationen gik fra Frederiksberg Rådhusplads til Nytorv med sorte og røde faner, musik og antikapitalistiske slagord. På Nytorv fortsatte programmet med musik og taler resten af dagen. Demonstrationen var en efterfølger på den langt større Afskaf-VKO-demonstration d. 2. april, hvor flere tusinder samledes på et lignende grundlag. Demonstrationerne sender et klart signal til den nye regering om, at vi ikke blot ønsker nye ansigter på regeringsmagten; vi kræver først og fremmest ny politik!

Det er nødvendigt at modstanden mod fascismen i alle dens former styrkes og samles.

Debatmødet Modstand mod Krig og Fascisme, afholdt på Fredsfestival 2011, den 10. september 2011 på Karens Minde i København SV udtaler:

I de seneste år er der sket en omfattende begrænsning af de demokratiske rettigheder i Danmark: Terrorlovgivning med lømmelpakke og klimafængsel, nedsat kriminel lavalder til 14 år, isolationsfængsel og kriminalisering af solidaritet med befrielsesbevægelser og fremmedfjendtlig lovgivning. Danmark har tilsluttet sig "Bush-doktrinen" som er i strid med al international lov, og Danmark har deltaget i USA-ledede, "forebyggende" angrebskrige om ressourcernes fordeling gennem ti år. Samfundet er på vej mod højre, i Danmark og i resten af Europa: Fascismen er igen på færde og den viser sig mange steder, på de bonede gulve i Pentagon, NATO og EU, og i regeringskontorerne på Christiansborg.

Angrebet på World Trade Center i New York blev benzinen på bålet, der kunne opflamme frygten for terror og legitimere invasioner og krige mod Afghanistan, Irak og Libyen. Ideologien om civilisationernes kamp og muslimers påståede mål om verdensherredømme fik kronede dage. Muslimhetzen kunne sætte navn på fjenden, men blev også årsag til en blodig massakre på Utøya. I demokratiets navn sættes demokratiet ud af kraft og grundlaget for en politistat er lagt med terrorlovgivning efter amerikansk forbillede.

Fredelige forsamlinger, der forlanger menneskehedens vitale interesser sat på dagsordenen – En verden til at leve i, en verden uden krige, arbejde og et sted at være, retten til selvbestemmelse – de angribes af svært bevæbnet politi og anklages for terrorisme. Den danske regering udleverer mennesker til forfølgelse og tortur, hemmeligholder beviser, straffer, indespærrer og mistænkeliggør ikke alene kriminelle, men også politiske modstandere, uønskede politiske flygtninge og religiøse og etniske minoriteter.

Det er nødvendigt at modstanden mod fascismen i alle dens former styrkes og samles.

Danmark må aktivt bekæmpe racisme og nazisme, samt ideologien om civilisationernes kamp, reaktionære ekstremister baner vejen for fascisme og nazisme. Det er en fare, der må tages alvorligt.

Terrorlovgivningen må trækkes tilbage. Domme uden beviser, politiets selvkontrol, ukontrolleret overvågning, hemmelige vidner og anklager uden dokumentation hører ingen steder hjemme i en retsstat. Den anklagede må behandles som uskyldig til andet er bevist. Fængsling af børn og lange isolationsfængslinger må ophøre.

Terrorlisterne skal afskaffes. Geneve-erklæringen fra 1987 om terrorisme giver ret til at støtte frihedsbevægelser og FN's generalforsamling har anerkendt at folk, der kæmper mod koloniherredømme, fremmed besættelse eller racistiske regimer i udøvelsen af deres ret til selvbestemmelse, har ret til at bruge magt indenfor rammerne af international humanitær lov.

Racismen i behandlingen af indvandrere og flygtninge må afskaffes. Afgørelser fra udlændingeservice skal kunne ankes. Asyllejrene lukkes op. Danskere skal frit kunne vælge ægtefæller og bo i Danmark. Familier skal have ret til at bo sammen. Udvisninger må ophøre.

Vi opfordrer medier, presse, journalister, debattører, forfattere, fredsgrupper og demokratiske danske politikere til at være opmærksomme på og afsløre den farlige fascistoide retorik i dagligdagen.

Når uret bliver ret – bliver modstand en pligt!

MAN SKAL IKKE TAGE NOGET FOR GIVE

Interview med Helge Bo Jensen, medlem af Enhedslisten Albertslund og folketingskandidat:

Hvad er valgets betydning for de krige, som Danmark er engageret i?

Jeg tror desværre ikke, det får ret stor indflydelse i forhold til Afghanistan. Den del af projektet handler om, vi skal etableres som junior-partner, en solid partner for USA. Den interesse har S haft før, den ambition bliver nok ikke opgivet. Men måske kan tilbagetrækningen ske lidt hurtigere end det ville være tilfældet under en borgerlig regering.

Det kan få en meget positiv betydning i forhold til fremtidige konflikter. Der er formentlig chancer for, at vi kan undgå en fjerde krig. Der er ingen tvivl om, at vi ikke havde haft dansk engagement i Irak, hvis vi havde haft en anden regering i 2003. Det vil også være langt lettere for en fredsbevægelse at modarbejde det, hvis det er S, SF og R, man skal lægge pres på.

Man skal ikke tage noget for givet, fordi presset vil stadig være der fra den borgerlige del af oppositionen. Men de vil nok tænke sig om et par gange. Også pga. deres parlamentariske grundlag - det er ikke kun socialdemokraterne, der kommer til at afgøre det.

"VI HAR TAGET ET LILLE SKRIDT"

Interview med Gerd Berlev, medarrangør af Fredsfestival 2011

"Det, der er vigtigt med en fredsfestival er, at man kommer fra forskellige positioner og udveksler synspunkter. Og så håber vi, at vi kan komme et lille skridt videre imod at lave noget fælles. I den afsluttende debat om krig og fascisme fremlagde vi et forslag til en udtalelse, som det faktisk viste sig, at alle kunne være enige om. Der er desuden taget initiativ til et samtaleforum, hvor vi kan fortsætte debatten. Så vi har taget et lille skridt i dag"

"Jeg synes, det er problematisk, hvis fredsbevægelsen styres af enkelte politiske grupper, det kan ikke lade sig gøre på venstrefløjen i dag.

Og det vigtige med den her fredsfestival er også at vise, at vi kan rumme hinandens synspunkter. Nogle er pacifister, andre vil helst have revolution og oprør i morgen. En fredsbevægelse skal være stor og også kunne rumme forskellige synspunkter."

KAPITALEN – EN SPLITTET KLASSE

Klimatopmødet i København i 2009 – og de andre klimatopmøder før og efter – viste tydeligt, at verdens magtelite ikke har styr på tingene.

Vi lever i et klassesamfund styret af en lille privilegeret elite, som har magten i kraft af deres kontrol over produktionsmidlerne. Men hvor stor er sammenhængskraften i denne elite? Eller mere præcist: Hvor stor er sammenhængskraften i denne elite i en tid med global krise?

Nogle på venstrefløjen tillægger dem en næsten uendelig magt. Især de seneste årtiers "globalisering" har sat fokus på organisationer som IMF (Den Internationale Valutafond), Verdensbanken, G8 (de 8 rigeste lande) osv.

Gennem disse organer har den globale magtelite iværksat nyliberalistiske "struktur-tilpasnings-programmer" i stribevis af fattigere lande. De har medvirket til at sprede den såkaldte "Washington konsensus" om, at markedet skal styre alle vigtige økonomiske prioriteringer i samfundet.

I sine mest ekstreme tolkninger er vi styret af én lille Big Brother-agtig verdensmagt organiseret i hemmelige loger som fx Bilderberg-gruppen. Siden 1954 har "et skyggekabinet bestående af Vestens mest magtfulde mænd og kvinder mødtes i al hemmelighed" (Berlingske Tidende). Gruppen, der i øvrigt har skiftende deltagere, har navn efter det hollandske "Hotel de Bilderberg", hvor den mødtes første gang.

Der er ingen tvivl om, at den globale magtelite samarbejder, og at en væsentlig del af dette samarbejde foregår uden for offentlighedens lys. Men de kæmper også indbyrdes – som et par eksempler vil vise.

Krisen

Da krisen senest for alvor slog igennem i 2008, kunne verdens magtelite hurtigt blive enige om, at der skulle pumpes tusindvis af milliarder dollars ud af statskasserne og ind i banker og erhvervsliv.

Det var et akut spørgsmål om at afværge et truende økonomisk sammenbrud, som ville have haft enorme omkostninger og rystet det kapitalistiske system i sin grundvold.

Men efterhånden som krisen er trukket i langdrag er modsætningerne blevet tydeligere. Da Euro-krisen i foråret truede med at sende Grækenland i betalingsstandsning, var der bred enighed om, at det hurtigt kunne true Euroen og dermed EU-samarbejdet.

Løsningen var naturligvis at "omprioritere" Grækenland. Men hvem skulle betale?

Tyskland er Europas økonomiske sværvægter. Men i den tyske elite var tankegangen: "Hvorfor skal vi belaste vores konkurrenceevne ved at poste milliarder ud, som vi aldrig ser igen?"

Kombinationen af, at også tyske banker stod til at lide svære tab, og at en græsk fallit ville have langsigtede konsekvenser for hele det europæiske finanssystem, overbeviste dog den tyske kansler Merkel.

Der blev strikket et kompromis sammen, hvor bankerne afskrev nogle af deres lån, mens EU (dvs. staterne), Den Europæiske Centralbank og IMF finansierede resten. Naturligvis på betingelse af, at der blev ført brutal nedskærings- og privatiseringspolitik over for den græske arbejderklasse.

Humlen er bare, at det ikke virker. Finansverdenen pegede fra starten på, at "pakken" var for lille. Den europæiske finanskrise truer stadig med at brede sig.

Men der kunne ikke skabes enighed i den globale magtelite om at betale mere – de havde hver deres egne problemer at slås med.

Klimatopmødet

Klimatopmødet i København i 2009 – og de andre klimatopmøder før og efter – viste måske endnu tydeligere, at verdens magtelite ikke har styr på tingene. Og at blokeringen er deres indbyrdes rivalisering.

Det problem, de skulle løse, er ellers presserende nok: Hvis ikke CO2-udledningen bliver reduceret drastisk inden for ganske få år, står vi over for en global klima-katastrofe.

Nogle af konsekvenserne er, at økonomiske magtcentre vil blive udslettet – ikke kun i det globale Syd, men også byer som New York, Amsterdam, Venedig og mange andre.

Løsningerne er omfattende, men relativt enkle. Den vigtigste er at omstille energi-forsyningen fra olie, gas og kul til vedvarende energi.

Men det ville svække nogle af de mest magtfulde kapitalgrupper, nemlig dem der er afhængige af fortsat energi-produktion på den gamle måde. Og det ville belaste hver enkelt af de nationale økonomier, som i forvejen havde nok at gøre med at håndtere den økonomiske krise.

USA's Obama meddelte så sammen med Kina, Sydafrika, Brasilien og Indien, at de ikke havde tænkt sig at gøre noget.

Der var kun få protester fra resten af eliten: Hver af dem tænkte mest på, hvordan det ville belaste deres egen nationale økonomi.

Rivaliserende broderbande

Hvorfor er magteliten ikke engang i stand til at løse så presserende problemer som Euro-krisen eller klimatruslen?

Her er vi nødt til både at se på, hvad deres reelle magtbase er – og på deres indbyrdes forhold.

I det kapitalistiske samfund er der to hovedklasser: Arbejderklassen og kapitalistklassen. Kilden til elitens rigdom og magt ligger i, at de gennem deres kontrol over produktionen suger værdien af fremmedgjort arbejde ud af det store flertal, arbejderklassen.

Modsætningen mellem kapital og arbejde er hovedmodsætningen i det kapitalistiske system. Det er den, der skaber klassekampen. Men det er ikke den eneste store modsætning.

Hver eneste kapitalist er konstant truet af konkurrencen fra resten af sin klasse. Derfor søger de beskyttelse ved at organisere sig i nationalstater, regionale institutioner som EU og NAFTA, og i multinationale koncerner og alliancer.

Marxister kalder kapitalistklassen for "en rivaliserende broderbande": Samtidig med at kapitalistklassen står sammen mod arbejderklassen, så slås de indbyrdes om kontrollen over markeder, råvarer, arbejdskraft osv.

Denne indbyrdes rivalisering er en konstant hæmsko på deres evne til at gøre ting, der ville gavne kapitalistklassen som helhed – fx for at løse den økonomiske krise eller gøre noget seriøst ved klimatruslen.

Socialisme eller barbari

Faktisk er det på mange måder en abstraktion at snakke om "kapitalistklassen som helhed" i andre sammenhænge, end når den står over for arbejderklassen. I alle andre forhold er der ikke en "helhed", kun indbyrdes rivalisering.

I krisetider skærpes denne rivalisering. Så når vi kigger på organisationer som IMF, Verdensbanken (eller Bilderberg) osv., så skal vi ikke opfatte dem som symboler på deres uindskrænkede magt. De er snarere fora til at holde deres indbyrdes rivalisering lidt i snor, så den ikke truer med at ødelægge dem selv.

Deres manglende evne til at løse nationale eller globale problemer er desværre et meget konkret problem for alle os andre.

De kunne med lethed have afskaffet sult i verden for udgiften til en Irak-krig. Men Irak-krigen var et, om end mislykket, forsøg på at styrke amerikansk kapital over for dens rivaler.

De nægtede at gøre noget ved klimatruslen – som blot er den mest akutte del af et globalt økologisk skrækscenario. Det ville ganske vist være fornuftigt for dem på længere sigt, men ville gå ud over profitterne på kort sigt.

Når det kapitalistiske system er ude af stand til at løse så grundlæggende problemer, er det endnu et bevis på, at det må udskiftes med "something nicer" (som et 1. maj-slogan lød i London for få år siden).

I sidste instans truer rivaliseringen med at blive til global krig. Valget bliver derfor – med Rosa Luxemburgs ord – mellem "socialisme eller barbari".

Nøglen til løsningen har verdens arbejderklasse. Mens kapitalistklassen kun kan finde sammen over for truslen fra vores magt, så kan arbejderklassen *kun* finde sin styrke i sammenhold, solidaritet, kollektiv handling.

AF JØRN ANDERSEN

Gadeoptøjer

DE UHØRTES STEMME

2/3 af Tottenhams ungdomsklubber er lukket ned inden for det sidste år. Her ses bydelen gennem vinduet på en udbrændt politibil.

Urolighederne i London sidste måned startede efter Mark Duggan, en ung, sort mand, blev skudt af politiet på åben gade og døde på stedet. En opstand af denne karakter har ligget som en tikkende bombe i lang tid klar til at sprænge ved den næste uretfærdighed eller den næste igen. Fra de få unge, der under og efter optøjerne har fået taletid i medierne, lyder den klare besked til regeringen og befolkningen: Hvordan kunne urolighederne komme bag på jer?

Tottenham i Nordlondon, hvor optøjerne startede, er en af de fattigste kommuner i London. De fattigste områder er samtidig dem, der skal spare mest. I Tottenham har regeringens nedskæringer allerede betydet, at 2/3 af områdets ungdomsklubber er lukket ned indenfor det sidste år. Arbejdsløsheden er eksploderet, og ifølge Socialist Worker er der pt 55 ansøgere pr. ledig stilling. Det samme er tilfældet for Hackney og Wood Green, som var to af de første kommuner, optøjerne spredte sig til.

I et indslag fra The Guardian to uger før urolighederne brød ud, interviewes unge om hvad lukningerne af ungdomsklubber og nedskæringerne generelt har betydet for områderne. Indslaget sluttes af med en ung fyr og ordene: 'there'll be riots' (der vil komme oprør).

Optøjerne er i de fleste medier blevet karakteriseret som 'bølleoptøjer' og anset som plyndringer begået af forkælede børn. Selvom urolighederne startede spontant og ikke var organiseret af en bestemt gruppe eller politisk parti, var de ikke apolitiske. De var et udtryk for, hvad der sker i et samfund med stigende ulighed, fattigdom og arbejdsløshed, og hvor større og større dele af den unge generation afskæres fra uddannelsessystemet og mister troen på fremtiden.

Modstand mod regeringens angreb

Optøjer og gadeuroligheder af denne art er tidligere i historien af Malcolm X blevet beskrevet som de uhørtes stemme. Folk i fattigdom og armod har ret til at protestere og gøre oprør mod deres undertrykkere, med de midler de har.

Det betyder ikke, at optøjer og vandalisme er den bedste strategi. I det lange løb er det bedste middel til at bekæmpe nedskæringer en generalstrejke der kan sætte alt produktion helt i stå. Men hvad optøjerne har vist, er lokale beboere, der står sammen og forsvarer sig selv mod politibrutalitet og de alvorlige angreb på uddannelsesstederne, dagpengesystemet og store dele af den offentlige sektor, som truer med at forringe deres liv markant.

Den vandalisering, der er sket på folks forretninger og ejendomme, kan på ingen måde sammenlignes med den vold, regeringen og politiet udøver hver dag. Siden er 1998 er 333 mennesker døde i politiets varetægt, og regeringens nedskæringer truer med at koste menneskeliv, efterhånden som folk mister deres forsørgelsesgrundlag og tvinges ud af deres boliger.

Presset på regeringen vokser

Opgaven for socialister i England er nu at kanalisere den vrede og utilfredshed, der antændte urolighederne over i organiseret, politisk aktivitet. Ugen efter optøjerne brød ud, holdt Socialist Workers Party (vores søsterorganisation i England) offentlige møder i Tottenham og Hackney med mere end 200 deltagere under titlen From riots to revolution.

Det er afgørende for at få væltet regeringen, at der fremstår et klart alternativ – og også et klart, praktisk og strategisk alternativ til urolighederne i forhold til hvordan vi kan kæmpe imod den.

Til november går 1.000.000 arbejdere med sikkerhed i strejke, men fem fagforeninger mangler stadig at stemme om, om de skal strejke på samme tid. Det betyder en situation med potentielt 3.000.000 i strejke om nogle få måneder. Samtidig har TUC – svarende til dansk LO – indkaldt til demonstration den 2. oktober udenfor Tory Party's (de konservative) landskongres. En demonstration, som pt ser ud til at trække 20.000-30.000 deltagere, og som er en gylden mulighed for at diskutere og opbygge netværk med de mest utilfredse og radikale arbejdere.

Med andre ord: presset på regeringen vokser, og formår arbejderklassen at udnytte sin styrke til at sætte samfundet i stå senere i år, kan presset betyde regeringens afgang.

METTE HERMANSEN

Krigen mod de fattige i Storbritannien fortsætter – i retssystemet

I kølvandet på optøjerne i august i Storbritannien har presse og politikere stået i kø for at kræve hævn for de fattiges oprør mod det de oplever i dagligdagen – arbejdsløsheden, nedskæringer, en udsigtsløs fremtid og et brutalt diskriminerende politi. Sidstnævnte antændte den gnist der startede branden.

I det offentlige Storbritannien er der ingen ransagelser, ingen forklaringer – kun hævn og straffe. At der i Tottenham er 55 ansøgere til hvert job, at der er lukket 8 ungdomsværesteder ud af 13 i samme bydel og at en sort mand er 26 gange mere udsat for at blive stoppet og visiteret af politiet spiller åbenbart ingen rolle.

Systemets magt er blevet udfordret på gaden – så nu må systemet vise tænder

Krigen mod de fattige fortsætter derfor i retssalene. I absolutte tal er over 3000 sigtet og 1600 tiltalt (sidst i august). 1400 har været i retten. Dommene er langt ud over hvad forseelser af den karakter normalt vil give, hvis det ikke havde været optøjs-relateret. Her er en lille udpluk af sagernes karakter, og de domme som gives i byretten for optøjs-relaterede overtrædelser af staffeloven:

- Thomas Downey, en alkoholiker, tog en kasse doughnuts fra Krispy Kreme og fik 16 måneders ubetinget fængselsstraf.
- Conrad McGarth, 21, som studerer på Aberystwyth University fik 16 måneders ubetinget fængselsstraf for at stjæle alkohol i Tesco Express i Manchester.
- David Swarthbrick, 25, blev fængslet i to år efter han stjæl for 2500 kr. Oil of Lay fra en Quality Store.
- Andersen Fernandes blev varetægtsfængslet for at tage to kugler kaffe-is fra en café i Manchester. Han kan se frem til en anklage for indbrud.
- Nicholas Robinson, en 23 årig el-lærling fra Sydlondon, fik 6 måneders fængsel for at stjæle en flaske vand til 35 kr. fra Lidl.
- Hassan Holloway fik 4 år og 8 måneder for at have kastet to brosten mod politiet (de ramte ikke).
- To unge mennesker fik 4 års fængsel for at have opfordret til optøjer på Facebook i Cheshire selv om der ingen optøjer var i Cheshire.

Disse domme (og hundreder af lignende domme) har fået formand for fængselsinspektørens forening (PGA), Eoin McClennan-Murray at udtale sig til 'The Independent': "Der er en slags 'domsvanvid', og det lugter af at vi har mistet enhver proportionalitet. Det er ligesom hajer, hvor der er blod i vandet og der er fodrings-vanvid. De almindelige normer for domme ignoreres."

Man har blandt andet ændret den almindelige proces i kriminalsager. 7 ud af 10 som sigtes for optøjs-relaterede straffelovs-overtrædelser bliver varetægtsfængslet, mod normalt 3 ud af 10 for lignende sigtelser. En whistle-blower har lækket et dokument, som viser at politiets anklagere har fået instruktioner på at tilbageholde folk i arresten uanset hvor ubetydelige straffelovsovertrædelserne er, og anbefaler retten at gøre det samme og varetægtsfængsle alle.

En byretsdommer fra Camberwell, Novello Noades har udtalt at "retten er beordret til at sende alle dem som deltog i optøjerne og hærgede butikkerne i fængsel." Dette er bunkejustits og sikrer ikke den enkelte mod overgreb. Der er også en sammenblanding af den ellers opdelte lovgivende, dømmende og udførende magt.

En forsvars- og menneskeretsadvokat, Matt Foot udtalte til pressen at "af det store antal af protesterende som er blevet sigtede for voldelig uro over de seneste år [før optøjerne i august] er ingen af dem, så vidt jeg ved, blevet nægtet kaution".

Derudover er navnforbud mod offentliggørelse af unge under 18 år ophævet i iver efter "name and shame" (offentliggørelse og skam). Det har bl.a. betydet, at flere folk er blevet udsat for voldelige overfald på gaden, og en masse familier er blevet opsagt fra deres lejligheder, fordi et af deres familiemedlemmer er dømt. I et enkelt tilfælde har "naming and shaming" ført til at en mand, som blev fejlagtigt sigtet, fik sit hus brændt ned.

Lektien er klar: Protester mod elendighed og mærk statsmagtens fulde magt i jeres liv.

Krigen mod de fattige fortsætter ufortrødent.

CHARLIE LYWOOD

Opstand i Israel og betydningen for Palæstina

Oprør og revolutioner i Mellemøsten og Nordafrika har været med til at udfordre den israelske undertrykkelse af palæstinensere. Nu er masseprotester også nået til de israelske gader, hvilket kan komme til at spille en afgørende rolle for Palæstinas fremtid.

Israel har i løbet af denne sommer oplevet nogle af de største folkelige protester i landets historie. Flere hundredetusinde mennesker har været på gaden for at demonstrere mod stigende leveomkostninger, huspriser og modstand mod Netanyahu-regeringens krisepolitik, der indebærer afmonteringen af den israelske velfærdsstat. Protesterne, der startede spontant udenom de traditionelle organisationer, fik dog hurtigt opbakning af blandt andet studenterorganisationerne, og har efterfølgende opnået bred folkelig opbakning på tværs af de forskellige politiske og religiøse fraktioner.

De israelske protester er i høj grad inspireret af det arabiske forår, og flere steder høres slagord som "Mubarak, Assad, Netanyahu" og "Tahrirpladsen er i denne by". Dog kan protesterne i Israel i første omgang siges at have mere tilfælles med protesterne i Grækenland og Spanien end med oprøret i Mellemøsten, da det først og fremmest har været oprør mod de sociale og politiske forhold i landet og ikke med selve regimets karakter, der er målet for bevægelsen. Det har specielt været begrundet med frygten for at splitte bevægelsen, at spørgsmålet om Israels besættelse af de palæstinensiske områder ikke har været en del af dagsordenen.

Kravet om retfærdighed gælder også Palæstina
Det er dog åbenlyst, at modstand mod neoliberale reformer og angreb på velfærdsstaten i et land som Israel uløseligt vil hænge sammen med besættelsespolitikken og koloniseringen af de besatte områder. Nok er Israel en af de største modtagere af amerikansk bistand i området, men langt størstedelen af støtten går til at dække Israels militære udgifter og går således i høj grad udenom den civile økonomi. Derudover bruger staten enorme summer på koloniseringen af de besatte områder, der årligt koster i omegnen af en milliard dollars. Det er altså begrænset, hvad den almindelige israelske arbejder får ud af statens imperialistiske politik, og det er denne erkendelse, som man kan håbe, at bevægelsen kan være med til at udvikle. Og noget kunne tyde på, at dele af bevægelsen er begyndt at tænke i sådanne baner. På et banner til en demonstration i Tel Aviv for nyligt stod der f.eks. "social retfærdighed = forlad bosættelserne".

Modsvaret fra det israelske regime vil øjensynligt være at skubbe til frygten og fremmedgørelsen - specielt set i forhold til den forestående afstemning i FN omkring anerkendelsen af staten Palæstina. Således har vi også i de seneste par uger været vidne til israelske angreb på Gaza, sikkert i et desperat forsøg på at få sikkerhedsspørgsmålet tilbage på den israelske dagsorden. Spørgsmålet om Palæstinas fremtid ligger dog ikke i en afstemning i FN, men i de folkelige protester, der udfolder sig i Mellemøsten, og som altså nu også er nået til Israel. Hvis der skal gøres op med årtiers imperialisme, er det vigtigt, at de bevægelser breder sig, politiseres og for alvor formår at true magtstrukturerne.

AF RASMUS HOLMEGÅRD

ET PAR NØGTERNE ORD OM 11. SEPTEMBER

Vi har lige rundet 10 året for 11. september og var i den forbindelse igen vidne til følelsesladede genudsendelser af de to tårnes sammenstyrtning. Men hvorfor alt det show? Hvem gavner det og hvorfor snakkes der om "inside job"?

Udtryk som "den dag hvor verden ændrede sig for altid" fik med 10 årsdagen endnu en tand. Et hurtigt kig på multinationale og nationale tv koncernernes sendeflade viste en tilstand af kollektivt selvsving.

Hvor var journalisten der stille spurgte til om begivenheden i 2001 nødvendigvis skulle medføre et sådan show og helliggørelse? Og hvorfor er verdens ledere og deres massemedier så interesseret i at fremhæve netop den begivenhed?

Vi er under angreb

11. september er det stærkeste udtryk for hvordan frygten blandes med det ideologiske korstog mod muslimer, for derefter at blive sprøjtet ind i stuerne verden over.

Fortællingen om, at vi er under angreb, at vi måske bliver de næste, at terroristerne kan ramme alle steder skal installeres i os og dyrkes. Det er frygt som fremmes ved genudsendelserne af højhusene der forstøves. Det er som om vi skal vænnes til at være i evig krig, i evigt alarmberedskab, i evig frygt.

De hvide liv og de værdiløse liv

"Men var 11. september ikke den verdenshistoriske begivenhed som den bliver gjort til?" Jo i den betydning, at angrebet i sig selv var en spektakulær form for terrorisme der helt filmisk var egnet til TV. Og spredt ud blev det som sagt. Samtidig var det et angreb på verdens største magt. Men begivenheden er faktisk ikke noget særligt, hvis den gøres op i menneskeliv.

Massakren på den irakiske oprørsby Falluja i 2004 var et langt større og uhyggeligt eksempel på terror, som USA stod bag. Israels undertrykkelse af Palæstina er systematisk udrensning af et helt folk, som må kaldes statsterror. De 1½ millioner døde under FN's 10 år lange blokade af Irak, var uhyrlig mens "verdenssamfundet" vendte sit blinde øje til. Besættelsen af Irak, Afghanistan og Libyen, som har kostet millioner af døde, er langt mere ekstreme begivenheder.

Men disse krige beskrives ikke i medierne som uhyggelige verdensbegivenheder, men hyldes i stedet som demokratifremmende med lange nationalistiske reportager f.eks. ved flagdagen og soldaterparaden i København.

Genudsendelsen af 11. September viser med al tydelighed, at der i mediernes og magthavernes verdensforståelse gøres systematisk forskel. En død fra vesten er mange gange mere værd end en død fra Irak eller Palæstina.

Det er denne racistiske logik som fremmes, hver gang de genudsender. Denne racisme bliver sammen med frygten uvurderlige redskaber for, at magthaverne kan opretholde deres krigspropaganda og deres imperialistiske ageren i verden.

Et inside job?

Der har været rejst diskussion om hvorvidt, at 11. September var et komplot, en stor løgn, et inside job. Diskussionen er, ligesom selve begivenheden, ret spektakulær men ender på et konstruktionsteknisk niveau, som gør det svært for de fleste folk, der ikke selv er ingeniører at skelne skidt fra kanel.

For os som socialister er det imidlertid mere relevant at stille spørgsmålet: men hvilken forskel gør det om 11. september var planlagt af folk i den amerikanske elite eller ej? Udfaldet er jo det samme.

Ja politikere lyver og hindrer den kritiske presse i at afsløre løgne – det er ikke noget nyt. Ja politikere benytter sig af katastrofer og chok (planlagte såvel som uforudsete) til at berige sig, disciplinere arbejderklassen og fremme deres klasses magt – det er ikke noget nyt for os. Ja politikere ofrer gerne deres egne landsmænds blod i krige for profit for nogle få – det er også gammel lære.

Med eller uden en konspiration har 11. september altså betydet store krige, øget overvågning, begrænsningen af legitim modstandskamp, diskrimination og racisme.

Afmagt

Ved at forstå 11. september som en stor konspiration foretaget af nogle få hemmelige, men alt for magtfulde mennesker, afvæbner man samtidig os som handlende individer, der faktisk kan forandre. Samtidig tilslører det overklassens forskellige interne positioner og interesser, da "magten" bliver til en overordnet glat maskine, der virker bag om alt andet.

Men magten fungerer ikke gnidningsfrit. Overklassen er dybt splittet internt, og befolkningerne kan som senest bevist i Tunesien og Egypten smide nok så magtfulde regenter på historiens mødding.

Venstrefløjen bør se nøgternt på verden, den globale ulighed bør være vores forståelsesramme når vi går til verden. Kun med den forståelse kan vi gennemskue krigsherrernes propaganda, forstå desperate modsvar og samtidig bygge den bevægelse som kan udfordre de magthavere som taler fred men skaber krig.

ANDERS BÆK SIMONSEN
& JESPER JUUL MIKKELSEN

MARXISME 2011
IDEER TIL AT FORANDRE VERDEN

Vi befinder os i den dybeste økonomiske krisen siden 30erne, og arbejderklassen og samfundets svageste betaler regningen - ikke kun i Danmark men i hele verden.

I Danmark står vi overfor massive angreb på vores velfærdssamfund og meget tyder på, at dette billede ikke vil ændre sig med en ny "rød" regering ved roret. Heldigvis oplever vi samtidigt et voksende alternativ; millioner af mennesker er gået til modstand. I Europa er modstanden voksende med strejker, besættelser og gadekampe. I Egypten og Tunesien har man væltet diktatorer, og der er kampen for en bedre fremtid først lige begyndt.

På Marxisme 2011 vil vi høre oplæg om krisen, diskutere truslen fra det yderste højre og pege på mulighederne for forandring.

MØDER & TEMAER FOR MARXISME 2011

Klassesamfund anno 2011
Krise og modstand
Ny venstrefløj
Blandede bolsjer
Revolution i den arabiske verden
Krig & imperialisme

PRAKTISK INFO

Marxisme 2011 finder sted fra d.11.-13. november, Sorøgade 6, 2100 København Ø, og arrangeres af Internationale Socialister og Internationale Socialisters Ungdom. Det koster 100 kr. at deltage alle 3 dage, 50 kr. for studerende. Enkelte møder 20 kr.

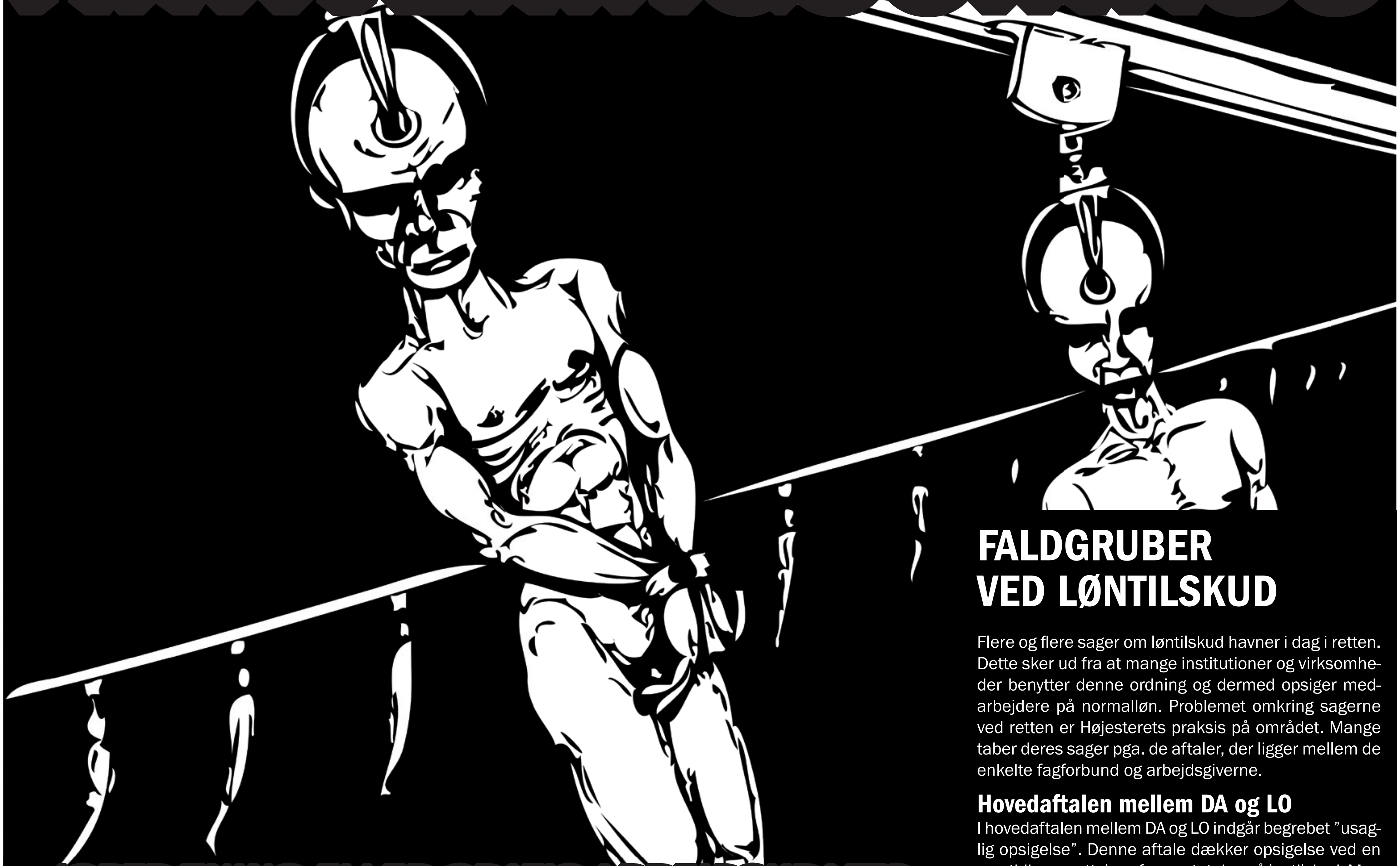
SE PROGRAM & TILMELD DIG PÅ
WWW.SOCIALISTER.DK

PROGRAM

Fredag	Salen	Lokale 2	Lokale 3
17.00-18.30	**Fagforeninger og organisering af østeuropæiske arbejdere** v. Anders Olesen (næstformand i 3F BJMF) *Tema: Klassesamfund anno 2011*	**Fra Portugal til Grækenland – krise, oprør og modstand** v. Anne Lange (IS) *Tema: Krise og modstand*	
18.30-19.30	Pause	Pause	Pause
19-30-21.00	**Debat: Er anarkisme mere radikal end socialisme?** v. Rasmus U. Pinnerup (Libertære Socialister) og Mette Hermansen (IS) *Tema: Ny venstrefløj*		
21.00-22.30	Film: **The war you don't see**		
Lørdag	Salen	Lokale 2	Lokale 3
10.00-11.15	**Nyliberalisme: Økonomisk apartheid og minimalstat sat i system** v. Jan Hoby (næstfmd. i LFS og IS) *Tema: Klassesamfund anno 2011*	**Marx' kriseteori** v. Morten Rasmussen (IS) *Tema: Krise og modstand*	
11.15-11.30	Pause	Pause	Pause
11.30-12.45	**Debat: Venstrefløj og parlamentarisme – erfaringer fra Europa** v. Per Clausen (MF.Ø), Vegard Velle (IS/Norge) og Rune Jakobsen (IS) *Tema: Ny venstrefløj*	**Kunst og marxisme** v. John Molyneux (SWP) *Tema: Blandede bolsjer*	
12.45-14.00	Frokost	Frokost	Frokost
14.00-15.15	**Debat: Revolution og kvindekamp i Mellemøsten** v. Asmaa Abdol Hamid (Ø) *Tema: Revolution i den arabiske verden*	**Den moderne arbejderklasse og venstrefløjen** v. Jakob Mathiasen (forfatter til bogen "Beton – historier fra skurvognen") og Jakob Nerup (IS) *Tema: Klassesamfund anno 2011*	**Foucault – ven eller fjende?** v. Anders Bæk (IS) *Tema: Blandede bolsjer*
15.15-15.45	Pause	Pause	Pause
15.45-17.00	**Debat: Revolution i Mellemøsten** v. John Molyneux (SWP) og Osama Hamza (medl. Internationalt Udvalg, Ø) *Tema: Revolution i den arabiske verden*	**Erfaringer fra England – hvilken vej for studenterkamp i DK?** v. Mark Bergfeld (SWP) og Anne *Tema: Krise og modstand*	**Imperialisme 2011** v. Peter Schjerning (IS) *Tema: Krig og imperialisme*
17.00-19.00	Aftensmad	Aftensmad	Aftensmad
19.00-20.30	**Debat: Hvor stor er truslen fra den yderste højrefløj?** v. Mark Bergfeld (SWP), Vegard Velle (IS Norge) og Dennis Petersen (IS). *Tema: Blandede bolsjer*		
20.30-01.00	**Musik og fest**		
Søndag	Salen	Lokale 2	Lokale 3
10.00-11.15	**Fra demokratisk til social revolution i Egypten** v. Jørn Andersen (IS) *Tema: Revolution i den arabiske verden*	**Rosa Luxemburg: Massestrejke og revolution** v. Lars Henrik Carlskov (IS) *Tema: Krise og modstand*	
11.15-11.45	Pause	Pause	Pause
11.45-13.00	**Debat: Danmarks tre krige på 10 år – Libyen, Irak og Afghanistan** v. Mikael Hertoft (HB-mdl. Ø), Lene Junker (IS) og Nagieb Khaja (Freelance-journalist og forfatter) *Tema: Krig og imperialisme*	**Finanskrisen – en marxistisk forklaring** v. Anders Hadberg (udd. i statskundskab) *Tema: Krise og modstand*	
13.00-13.15	Pause	Pause	Pause
13.15-14.45	**Afslutningsdebat: Ny venstrefløj – antikapitalistiske svar på krisen** Jesper Juul (IS), Jonathan Simmel (SUF), Oskar Larsson (Libertære Socialister) *Tema: Ny venstrefløj*		

Der kan forekomme ændringer i programmet, følg med på www.socialister.dk

AKTIVERINGSCIRKUS

JOBTRÆNING ELLER GRATIS ARBEJDSKRAFT?

Under den nu afgående VK-regering er kontanthjælpsmodtagere i den grad udnyttet som gratis arbejdskraft. Dette er bl.a. sket via såkaldt jobtræning. Man sender kontanthjælpsmodtagere ud i kommunale institutioner og private virksomheder på trods af, at et fast arbejde aldrig kommer på tale. Dette er en hån mod ledige. Mange institutioner og private arbejdsgivere udnytter det i en grad, så det ligner "slavearbejde". Men opfindsomheden kender ingen grænser:

Aktiveringssted som "Tyggegummifabrik"

På Møn findes et kommunalt aktiveringssted, Praktisk Service, hvor kontanthjælpsmodtagere i 37 timer om ugen på kontanthjælp sidder og pakker tyggegummi for en privat virksomhed. Møder man ikke, får det konsekvenser for kontanthjælpen.

Kommunen får selvfølgelig penge fra firmaet, men dette kommer ikke de aktiverede til gode. Oven i købet får kommunen 65 % i refusion fra staten på kontanthjælpen. Altså en god forretning.

Men hjælper det de aktiverede videre til et job? Nej overhovedet ikke. Men det ser pænt ud i arbejdsløshedstallene, da aktiverede ikke tæller som ledige.

Anmeldelse til 3F

Da jeg blev bekendt med forholdene, kontaktede jeg 3F. Udmeldingen var herfra, at det forekom mange steder. Men ligeledes at det var konkurrenceforvridning. Praktisk Service, der får pakket deres tyggegummi, burde i stedet ansætte ordinær arbejdskraft til en overenskomstmæssig løn.

Jeg har siden talt med den lokale 3F afdeling som nu "kigger" på forholdene. Vi kan så kun håbe, at dette aktiveringscirkus bliver stoppet.

Rød regerings planer for kontanthjælpsmodtagere

Bliver det nu bedre under en ny regering? Allerede inden valget, meldte S og SF ud med, at kontanthjælpsmodtagere skulle arbejde for deres kontanthjælp. Dog skulle kontanthjælpen omregnes til timer efter overenskomstmæssig løn. Holbæk kommune har lavet forsøget. Det resulterede i at medarbejdere i Vej og Park nedlagde arbejdet. Her var folk på forhånd opsagt, så nu kunne kontanthjælpsmodtagere, med 65 % i refusion fra staten, overtage arbejdet.

Er det virkelig vejen frem? Er løntrykkeri og konkurrenceforvridning det eneste skiftende regeringer kan tilbyde vores kontanthjælpsmodtagere.

En gulerod og uddannelse

Hvad skal der så til? Uddannelse og ekstrauddannelse. Mange unge sidder i dag fast i systemet men uden udsigt til arbejde. Her må de enkelte kommuner mere aktivt gå ind med uddannelsesplaner og opkvalificerende kurser. Her hjælper tvang og et aktiveringscirkus, uden jobudsigter, intet.

En anden ting staten igen kunne indføre, var det ekstra beløb oveni kontanthjælpen, som før i tiden gjorde, at mange aktiverede følte, der var mening med det de lavede.

Det eneste vi kan gøre er at fortælle den nye regering, at vi ikke finder os i den udnyttelse man foretager overfor vores kontanthjælpsmodtagere. Hverken som løntrykkere eller som på Møn, statsbetalt arbejdskraft til en tyggegummifabrik.

JENS FROM ANDERSEN

FALDGRUBER VED LØNTILSKUD

Flere og flere sager om løntilskud havner i dag i retten. Dette sker ud fra at mange institutioner og virksomheder benytter denne ordning og dermed opsiger medarbejdere på normalløn. Problemet omkring sagerne ved retten er Højesterets praksis på området. Mange taber deres sager pga. de aftaler, der ligger mellem de enkelte fagforbund og arbejdsgiverne.

Hovedaftalen mellem DA og LO

I hovedaftalen mellem DA og LO indgår begrebet "usaglig opsigelse". Denne aftale dækker opsigelse ved en samtidig ansættelse af en erstatning på løntilskud. Man skal huske, at hvis den overenskomst, der er indgået på det område, hvor en medarbejder usagligt bliver opsagt, ikke henviser til Hovedaftalen, er det Højesterets praksis som der indtræder. Sagsøgeren (typisk fagforbundet) får altså ikke medhold.

Undersøg altid den gældende overenskomst på området

En god ting er, at man altid ved ansættelsens start, skal undersøge gældende overenskomst på området. Man skal undersøge om overenskomsten henviser til alle punkter i Hovedaftalen mellem DA og LO.

En chauffør måtte sande dette da vedkommende blev opsagt fra sit job pga. manglende arbejde. Her havde man forinden ansat en anden chauffør med løntilskud. Chaufføren indbragte sagen for domstolen, for usaglig opsigelse. I sagen henviste chaufføren til overenskomsten mellem Arbejdsgiverforeningen og Transport. Østre Landsret afviste sagen, da ansættelseskontrakten ikke indeholdt en bestemmelse om godtgørelse ved usaglig opsigelse, og fordi ansættelseskontrakten heller ikke henviste til Hovedaftalen mellem DA og LO.

Dommen viser, at godtgørelse for usaglig afskedigelse forudsætter, at der er hjemmel hertil i en aftale, eller i lovgivningen. Det sidste er desværre ikke tilfældet.

Dommen viser også, at en henvisning til en overenskomst i den individuelle ansættelseskontrakt ikke altid indebærer, at hovedaftalen på det pågældende område er gældende. Derfor skal man sikre sig, at der i ansættelseskontrakten er indført, at arbejdsgiveren er overenskomstforpligtet.

Det er altså vigtigt at være dækket ind under overenskomsten. Det beskytter ens ansættelse mod trusler fra den stadig mere udbredte brug af løntilskudsordninger. Spørg jeres fagforening om dette.

JENS FROM ANDERSEN

Vi bringer her et uddrag af et interview med den palæstinesiske rapper Safeya Hathot, der igennem foreningen Rapolitics har været på besøg i Danmark under projeket Malikah ('Dronning' på arabisk red.). De har været rundt på skoler og ungdomsklubber for at diskutere ungdom, politik og hip hop med danske unge.

Vi er to piger i gruppen Arabpiat (der er en sammentrækning af arabiske hiphop/rap piger på arabisk red.). Jeg skrev den første sang, da jeg var 15 år. Den handlede om de sociale problemer i vores by, som er Acre. Den handlede så om stoffer og fattige mennesker, og hvordan man burde håbe for livet og ikke bare tage stoffer og den slags.

Det er den samme undertrykkelse men uden bomberne

der er lige. Og det er fordi, vi er arabere – palæstinensere. Og udenfor det besatte Palæstina (altså udenfor Israel red.) bliver vi antaget for at være israelere, så vi hører ikke til nogle steder – det gør mig virkelig ondt.

Vi er ikke israelere men palæstinensere. Vi flygtede bare ikke væk fra vores land. Så vi sidder fast her men det er godt. Så jeg tager ikke herfra, før jeg har mit hjem, og det er mit land. Hvorfor skulle jeg gå? De skulle tage af sted, for det er mit land!

De israelske folk vil ikke støtte os, fordi vi rapper om Palæstina. Så jeg får ikke noget pladeselskab dér – der er ingen hjælp at få. Og som jeg fortalte dig, er det sådan, at de anser mig for at være israeler i Palæstina. Så jeg kan ikke gå til talentshows a la American Got Talent. Ikke i de arabiske lande. Ikke i Syrien eller Libanon og hvis jeg stiller op i Israel, er der ingen, der vil støtte.

Når jeg afholder koncerter, er det kun arabere, der kommer. Og selvom der er nogle jøder der er cool og kan lide mine ting, er det få, som ikke er zionister. Så det er ret sandsynligt, at jeg ikke finder noget pladeselskab, og at jeg derfor må gøre alting selv.

Er der nogen, der nogensinde har truet dig pga. dit hip hop?

Nej! Lad mig fortælle dig, det er fordi, jeg lever i den mest frisindede by i Israel. Men i en landsby var der et tilfælde for syv år siden, hvor to piger blev truet med at få deres hus brændt ned. Forældrene ønskede virkelig at støtte

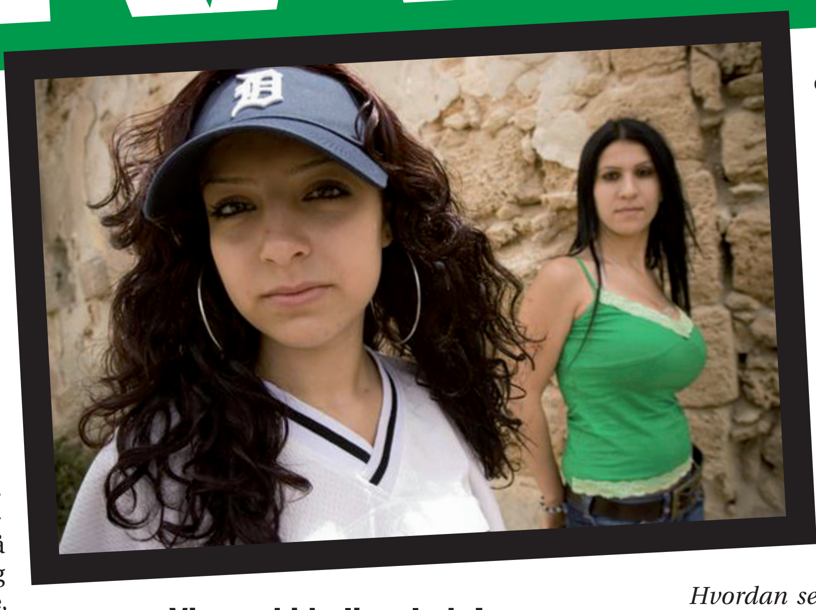
tænker jeg både personligt men også for dit samfund.

Når jeg rapper om sociale problemer, mener jeg, at jeg kan forandre. Jeg snakker meget om, hvordan man kan være kvinde i vores verden og særligt omkring dét at være en arabisk og muslimsk kvinde i det her samfund.

Der er stadig en hel del folk, der ikke forstår, vi lever i 2011 og ikke for tusind år siden. Så de bliver nødt at åbne sig op. Verden forandres, så du må også forandre dig. Og der er ikke rigtig noget, du kan gøre ved det, okay? Jeg ønsker bare at vores samfund forstår, at det at give frihed til en pige eller arabisk kvinde, ikke betyder frihed kun til at gå ud, uden at forstå hendes ønsker. Det er ikke i orden vel?

Og som jeg sagde, vi startede den her arabiske kvinde-hiphop-ting i Palæstina. Det er blevet virkelig stort, og da en pige kom op efter en koncert og sagde, "du er grunden til, at jeg laver hip hop nu", blev jeg virkelig glad og blev sikker på, at jeg faktisk havde forandret noget.

ARABPIAT

I starten var jeg ikke så politisk. Altså jeg var ung, og i vores skole lærer vi ikke noget om vores historie overhovedet, om Palæstina. Jeg vidste, at mit land var besat, så jeg vidste nogle få ting, men mindre end nu.

Så dengang var det mere sociale aspekter, der drog mig. Så de andre sange handlede mere om at være "arabpiat", og hvordan vi kunne få rettigheder i vores nærområde. Altså det omhandlede de planer, jeg mente var mulige at forandre, altså at handle og forandre. Fordi jeg kan ikke befri Palæstina, selv om jeg gerne ville. For det er ikke nok bare at sige, jeg vil befri Palæstina. Det handler mere om at give og "kom nu arabiske folk lad os forene os for at gøre det".

For vi hører altid de arabiske ledere sidder sammen, og de snakker om, hvordan de gerne vil hjælpe os, men freden kommer ikke, og alle ved det. Du ved, i Gaza og Vestbredden er der krig hver dag, og det er ikke helt samme situation, vi lever under her. Vi lever med den samme undertrykkelse men uden bomberne. Vi har ikke rettigheder som normale borgere. De behandler os som Palæstinensere i Israel, så derfor har vi ingen rettigheder.

Det er mit land, hvorfor skulle jeg gå?

Hvordan oplever du den daglige undertrykkelse?

Vi kan se den hver dag, i alting. Det er i uddannelsessystemet, pengesager, i arbejde. Altså i det konkrete liv. Der er intet,

Vi var skide ligeglade!

Hvordan har det været at være en ung kvinde og rapper? Hvordan har arabere og israelere forholdt sig til jeres rap?

Da jeg startede var det hårdt for vores lokalsamfund at acceptere det, fordi det er ikke accepteret at både være kvinde, araber og muslim (og samtidig rappe red.). Det var for meget for dem. Både på grund af lokalmiljøet og på grund af religion, men vi var skide ligeglade.

Vi havde støttende familie, der bakkede os op fra starten af. Der kom mange folk op til sådan "det her er noget pjat, hvorfor gør i det her?". Så det var svært for dem at acceptere det i starten, fordi det var ukendt for dem, men nu er det accepteret, og mange piger kommer op til os og vil gerne lave rap.

Jeg må gøre alting selv

Hvordan går det så med at få dit rap spredt ud?

Jeg vil gerne lave et soloalbum, men vi kan ikke promovere os selv i Palæstina.

dem, men folkene omkring familien, de accepterede det ikke, så pigerne blev nødt til at stoppe.

Der var en anden pige, der lavede hip hop og RnB, som også mødte modstand ikke fra den nære familie, men folk omkring. Så hun flygtede til USA.

Hvad med dig – har du tænkt på at flygte?

Nej, for jeg har min familie, der støtter, og min frihed.

Hvordan ser du perspektiverne for Palæstina, nu når Hamas og Fatah er gået sammen i en regering?

Ja, de siger, at de er begyndt at arbejde sammen, og det er godt, eller det er i hvert fald meningen, at det skal være godt, men jeg ved det ikke. Fordi jeg har en masse venner i Gaza, og i krigen for to år siden (borgerkrigen imellem Fatah og Hamas red.) sagde de "Fatah er dem, der gør alt galt og startede det. Det er på grund af dem, vi lever i et helvede".

Altså det er en af grundene. Men måske kan de gøre noget godt sammen. Men jeg ved det ikke – man ved aldrig sådan noget, fordi du hører altid ting og sager, men du skal se dem selv – du bliver nødt til at se forandring. Jeg håber, du ved, ligesom alle håber, at det her medfører nogle gode forandringer, fordi de er altid mod hinanden og laver i krig, i stedet for at være en hånd og gøre noget for Palæstina.

Du er grunden til, at jeg laver hiphop nu

Hvad er den højeste drøm for dig, i forhold til hvad du kan opnå med hip hop? Her

Du ved, at du er palæstinenser

Har du nogen israelske venner, der ikke er arabere, eller er det meget opdelt?

Faktisk er det sådan, at der hvor jeg bor, er byen arabisk, men der bor også jøder der. Vi lever sammen og arbejder sammen. Du ser dem hver dag – de ser os hver dag. Jeg har en slags venner fra mit arbejde, men vi går ikke ud sammen eller sådan noget.

Det er stadig sådan, at når du går på gaden, selvom der ikke er bomber, der sprænger dig i stykker, ved du, at du er palæstinenser, og de er israelere. Og alle har det på den måde. Men vi lever fredeligt sammen i vores dagligdag. Vi ved vi bliver nødt til at leve på den her måde, så vi vænner os til det. Men rigtige venner kan vi aldrig blive. Engang var der en pige, som jeg arbejdede sammen med, der kom hjem til mig. Hun er jøde, og da hun så det palæstinensiske flag på mit værelse, var hun sådan.....du ved jeg så hendes ansigt, og jeg sagde ikke engang noget. Vi kan altså ikke blive venner, men vi må leve med det.

Safaeya Hathot og hendes gruppe Arapiat kan findes på:

http://www.myspace.com/arapiat

Du kan også se hendes video "Safaa Arapiyat - Checkpoint Rocks" på youtube.com Endelig har hun deltaget i en prisvindende dokumentarfilm "Slingshot Hip Hop"

ANDERS BÆK SIMONSEN

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødekalender

KØBENHAVN
Møder hver torsdag kl. 19.00 i Støberiet, Blågårds Plads.

29.9 Arbejderklassen – hvem er den og hvad kan den?

6.10 Socialist Workers Partys historie

13.10 Den russiske revolution: 1. Februar-revolutionen

20.10 Libyen mellem oprør og imperialisme

27.10 Den russiske revolution: 2. Dobbeltmagten

3.11 Hvor dyb er den økonomiske krise?

ODENSE
Møder hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset.

27.9 kl. 19.00: Hvor stærk er højrefløjen og nazisterne i Danmark?

4.10 kl. 19.00: reform og revolution ifølge Rosa Luxemborg

11.10 kl. 19.00: mødeemne ikke fastlagt.

18.10 kl. 19.00: mødeemne ikke fastlagt.

ÅRHUS
Begge møder finder sted i Studenternes Hus, Mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C, kl. 19.30

4.10 Ny regering. Hvad gør vi?
18.10. Storkonflikten 1899 - sejr eller nederlag?

TI ÅR EFTER 11. SEPTEMBER

USA'S AFMAGT

De krige, der fulgte efter 11. september, skulle vise USA's magt for verden, men, siger Alex Callinicos, de har gjort det modsatte.

Angrebene på New York og Washington den 11.9.2001 syntes at komme ud af det blå. Politikere og medier proklamerede, at verden nu blev ændret totalt. Men hvordan ser det ud nu?

Den amerikanske tænketank Stratfor hævdede kort efter 11.9, at hvis USA reagerede ved at angribe "flere islamiske lande", ville det tjene Al Qaedas "to strategiske mål":

"For det første, udmatte USA strategisk såvel som operationelt, globalt såvel som lokalt, ved at tvinge det til at forpligte sig ud over sine militære evner. For det andet, vise for den islamiske verden, at USA er vilkårligt fjendtlig over for islam. Dette ville åbne døren til, hvad Al Qaeda ønsker mest – at tildele USA et militært nederlag i den islamiske verden."

Fordeling

Men USA gik i den fælde, Al Qaeda havde sat. Også dette havde langsigtede årsager. Sovjetunionens sammenbrud efterlod USA som tilsyneladende "den eneste supermagt".

Men den globale kapitalakkumulations-proces flyttede ubønhørligt fordelingen af økonomisk magt til skade for USA.
En af de største fordele, USA havde efter den kolde krig, var dens tilsyneladende overvældende militære overlegenhed.

Militært

Efter at George W. Bush blev præsident i januar 2001, støttede mange i hans administration 'Projektet for det nye amerikanske århundrede' – udformet af den republikanske højrefløj for at genvinde USA's globale førerposition ved at udvide dets militære slagkraft.

11. september gav højrefløjen den mulighed, de havde ledt efter. Det blev en ambitiøs satsning på at forevige amerikansk kapitalismes globale hegemoni.
Men den satsning fejlede. De amerikanske og britiske invasionsstyrker erobrede hurtigt Irak i marts 2003, men så sig snart konfronteret med et umedgørligt guerilla-oprør.
Det er en gammel sandhed: Overvældende militær magt kan ikke tvinge en oprørsk befolkning til lydighed.

Ødelægge

For at besejre den irakiske modstand spillede besætterne på splittelsen mellem shia-flertallet og sunnier.
Dette udløste blot en skræmmende logik med borgerkrig og etnisk udrensning, der truede med at ødelægge både Irak og besættelsesmagten.
En ændring i den amerikanske taktik i 2007-8 bragte til sidst en grad af stabilitet til Irak.
Det var ingen militær sejr, men et politisk kompromis – og et enormt geopolitisk tilbageslag for USA.
Også i Afghanistan er USA og NATO kørt fast i en krig, de ikke kan vinde.

Så "krigen mod terror", som skulle befæste USA's globale overherredømme, har blot fremskyndet dets tilbagegang.
Det er kun én af drivkræfterne bag denne udvikling. Den globale økonomiske krise ses i brede kredse som sammenbruddet for 'anglo-amerikansk fri-markeds-kapitalisme'.
Endnu vigtigere, så står den seneste stagnation i amerikansk økonomi i skarp kontrast til Kinas hurtige opsving – landet er i dag verdens næststørste økonomi.

I mellemtiden er demokratiet kommet til Mellemøsten – ikke takket være hverken USA eller Al Qaeda, men gennem revolutioner, der væltede vestligt støttede regimer i Egypten og Tunesien.
Obamas beslutning om at begynde at trække tropper ud af Afghanistan afspejler bl.a. en erkendelse af, at den amerikanske globale strategi må fokusere på at imødegå Kinas fremvækst.

Dette betyder ikke, at "krigen mod terror" er ovre – men ingen forestiller sig nu, at det 21. århundrede vil tilhøre USA.

ALEX CALLINICOS

Kraftigt nedredigeret oversættelse fra Socialist Worker (UK). Læs hele artiklen på socialister.dk

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til:* ISU, Postboks 522, 1505 København V *tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

DET SYRISKE OPRØR OG VESTLIG IMPERIALISME

I løbet af det sidste halve år har verden været vidne til, hvordan det syriske regime brutalt har forsøgt at knuse det, som altovervejende begyndte som fredelige protester for sociale og politiske reformer i landet. Mere end 60.000 er blevet arresteret, siden opstanden startede, og over 11.000 sidder stadig i fængsel. Ifølge flere kilder er dødstallet rundet 3000, heraf er langt størstedelen civile.

Protesterne i Syrien minder på mange måder om det, vi har set i andre dele af den arabiske verden. I starten rettede protesterne sig imod den permanente undtagelsestilstand, som siden 1963 effektivt har sat forfatningen ud af kraft. Ligeledes rettede protesterne sig imod Ba'ath partiets politiske monopol, der i årevis har søgt at udelukke andre partier fra magten. Derudover øges utilfredsheden også af en høj ungdomsarbejdsløshed og de stigende priser på fødevarer og andre dagligdagsprodukter. Andre helt åbenlyse grunde er regimets brutale karakter, hvor politiske mord, bortførelser og tortur har været en del af hverdagen.

Den syriske regering har besvaret protesterne ved at sætte militæret ind overfor demonstranter, og regimets repression er foreløbigt kulmineret i belejringen af byen Hama, hvor over 200 mennesker er blevet dræbt siden 3. juli i år.

Syrien og Vesten

Vesten har længe opfattet Syrien som en slyngelstat på grund af Syriens langvarige konflikt med Israel og støtte til Hizbollah.

Siden år 2000, hvor den nuværende præsident Bashar al-Assad efterfulgte sin far, har regimet dog søgt at nærme sig Vesten. I begyndelsen skete det i forbindelse med Damaskus' Forår; en folkelig bevægelse rettet mod gennemførelsen af politiske, sociale og økonomiske reformer i kølvandet på den tidligere præsident Hafez al-Assad's død. Ret hurtigt forlod regimet dog tanken om sociale og politiske reformer, men bibeholdt de økonomiske reformer, der skulle åbne den syriske økonomi op over for Vesten. Disse tiltag indeholdt gennemgående neoliberale reformer, hvor man bl.a. fjernede subsidier på fødevareprodukter, hvilket yderligere var med til at øge den sociale polarisering i landet. Derudover privatiseredes flere banker, og man liberaliserede finanssektoren til fordel for udenlandsk kapital. Endelig forøgede man olieproduktionen, hvilket specielt kan ses som en håndsudstrækning til de europæiske magter, da ca. 90 % af Syriens oliesalg går til EU-lande. Dertil kommer, at de syriske fængsler flittigt har været brugt af den amerikanske hær og andre allierede i forbindelse med Krigen mod Terror.

Disse forhold bidrager til at forklare den ambivalente holdning, der i oprørets første måneder prægede Vestens forhold til Syrien. Den illustreres meget godt med den amerikanske udenrigsminister Hillary Clintons udtalelse om, at USA så Bashar al-Assad som en "reformator", hvilket, ifølge Clinton, derfor ville gøre en amerikansk intervention usandsynlig.

Da konflikten efterfølgende eskalerede, og det blev mere klart, at regimet førte en decideret borgerkrig mod sin egen befolkning, skiftede udmeldingen fra det amerikanske udenrigsministerium:

Den havde ikke noget investeret i den syriske regering. Senere opfordrede præsident Obama endda også regimet til at trække sig som følge af det folkelige pres.

At dette ikke var udmeldingen fra starten i USA, der længe har opfattet Syrien som en fjende, hænger sammen med den måde, som Vesten generelt har forholdt sig til oprøret i Mellemøsten på; nemlig at magthaverne i Vesten, selv i Syriens tilfælde, foretrækker en stærk mand ved magten frem for en folkelig magtovertagelse.

Den folkelige bevægelse kan nemlig potentielt få et endnu mere radikalt udtryk end den arabiske nationalisme, som den syriske regering har legitimeret sig ved. F.eks. var Daraa, der var blandt de første byer, hvor opstanden brød ud, samtidig hjemsted for mange syrere, der blev fortrængt fra deres hjem, efter at Israel besatte Golan højderne i 1967.

Under de aktuelle protester råber demonstranterne blandt andet slagord som "kujoner af Golan, modige i nedskydning af ubevæbnede". Eksemplet viser også oprørets kritiske holdning til Vesten og Israel, hvilket også forklarer Vestens tøven ift. fordømmelse af det syriske regimes forbrydelser.

Perspektiver for oprøret

Som sagt er opstanden blevet mødt med militær repression fra regimets side, og man har kun formået at gennemtvinge få og mindre betydningsfulde indrømmelser. Det syriske regime har ligeledes lært af begivenhederne i Libyen og har sat hårdt ind mod byer som Hama og Jisr al-Shughour for at forhindre, at de skulle blive højborge for modstandskampen.

Derudover lurer den fare, at Vesten vil gribe ind enten direkte eller gennem en FN-resolution og derved skabe et nyt Libyen med det formål at kontrollere, hvem der skal have magten i landet. Omvendt har titusinder af mennesker trodset frygten og truslen fra styret og har deltaget i demonstrationer og protester, og i løbet af de sidste uger er flere rapporter kommet ud om massedeserteringer fra hæren.

Mange steder er protesterne blevet mere militante i deres udtryk, og på flere demonstrationer høres der nu krav om præsidentens fængsling og henrettelse.

Alligevel mangler stadig den kraft, der var med til at sikre, at opstandene i Tunesien og Egypten fik gennemslagskraft; nemlig den organiserede arbejderklasse.

I Syrien har vi endnu ikke set en strejkebevægelse på linje med Tunesien og Egypten, hvilket er nødvendigt, hvis opstanden skal sprede sig til Aleppo og Damaskus, der er landets kommercielle og industrielle centre.

Uden en strejkebevægelse er det således svært at se hvordan den folkelige opstand skal sejre.

RASMUS HOLMEGAARD

Bankpakke IV

NØDHJÆLP TIL KAPITALEN

Mens valgkampen rasede, blev den danske kapital forsynet med nye milliardlån. Dette skete endda som ministerdekret udenom den parlamentariske beslutningsproces, dog støttet af samtlige Folketingspartier minus Enhedslisten. For fjerde gang blev de danske banker og dermed kapitalens lånemuligheder og aktiekurser reddet af de danske skatteydere.

Bankpakke IV forlænger statsgarantien på de lån, der tidligere er sikret i bankerne. Det beløber sig til astronomiske 172,3 milliarder kr. Af disse er allerede godt 17 milliarder tabt i krakkede banker, som er overført til det statslige selskab Finansiel Stabilitet. Den nye bankpakke fortsætter indskydergarantifonden, som er den ordning hvor bankerne er med til at finansiere indskydergarantien på op til 750.000 kr. pr. kunde.

Bankpakke IV udbygger de tidligere bankpakker med to nye tiltag, der yderligere skal styrke de store banker og dermed de store i dansk erhvervsliv. For det første bliver der en ”Medgiftsordning”, hvor fusioner mellem banker belønnes og ligeså overtagelsen af truede banker. Dette vil favorisere de store banker og skabe en yderligere koncentration af finansiel kapital i Danmark.

Det andet ny tiltag er, at staten i samarbejde med bankerne skal udpege ”Systemisk vigtige banker”, som staten altid skal støtte og forhindre i at gå fallit. Argumentationen for dette er, at disse banker er for store til at gå ned. Officielt formuleres det af hensyn til samfundet, men reelt er det fordi store dele af kapitalens penge er bundet i disse bankers finansielle strukturer som lån eller aktier. F.eks. kontrollerer Mærsk op mod 1/3 af Danske bank – en af hans direktører er bestyrelsesformand i banken - som er Danmarks ubestridt største bank. Andre sandsynlige systemisk vigtige banker er Jyske Bank, Sydbank, Nordea, Spar Nord og FIH Erhvervsbank.

Hvorfor hastværket?

Ifølge regering og erhvervsliv har det hastet med en ny bankpakke. Dels udløber en del af de nuværende garantier og dermed sikkerhedsnettet under bankerne. Men det vigtigste er bankernes omkostninger. De danske banker har svært ved at låne på de globale markeder til billige penge, og det betyder selvfølgelig, at det bliver dyrere for de danske virksomheder at få lån via bankerne. At de danske banker har det svært skyldes dels, at de igennem en årrække grådigt og lemfældigt har lånt penge ud til bolig- og byggebobler, og dermed har en mindre sikkerhed under deres bank.

Dels skyldes det den finansielle ustabilitet i Eurolandene, hvor den truende statsbankerot i Grækenland og heraf afledte problemer for Italien og Spanien bevirker, at de europæiske banker står svagt på lånemarkedet. EU's akutte og meget midlertidige løsninger har blot udskudt problemerne og fortsætter dermed med at underminere tilliden til Europas økonomiske sikkerhed.

Det bizarre er jo, at hverken i EU eller i Danmark må markedet regere, når kapitalens interesser er truet. Virksomheder og banker må gerne fyre de lønmodtagere, som ingen lod og del har i alle de uansvarlige og grådige beslutninger, der har ført bankerne ud i krisen. For dem gælder kun markedets brutale logik. Men for kapitalens skyld bliver markedet statsstyret. Hvis man var markedslogisk, så lod man de insolvente og risikobefængte banker gå konkurs. Sunde virksomheder ville ikke have problemer med at få refinansieret deres lån, og vi fik udryddet den usunde del af markedet. Men sådan leger de rige ikke.

Nødhjælp til de rigeste

For vi skal huske på, at kapitalen nok er enorme pengetanke som kontrollerer de danske virksomheder og ejer aktierne. Men det er ikke det samme som, at de frivilligt accepterer at blive mindre værd. For når ens aktier er mindre værd, så kan der lånes mindre, og man står dårligere i konkurrencen på både de Europæiske og globale markeder. En bankpakke kan booste liv i aktierne og dermed de riges værdibeholdninger, og vigtigst at sikre virksomhederne adgang til kredit.

De rigeste danske kapitalister er jo hverken bankdirektører eller popstjerner. De 50 rigeste danskere er familier, der kontrollerer produktive, multinationale virksomheder. De ejer via deres aktier de store danske virksomheder fra Mærsk, Lego, Bestseller, Grundfos osv. Disse 50 danske familier har tilsammen en personlig formue på 412,8 milliarder kr. En væsentlig del af dette er aktier og naturligvis vil de sørge for, at det er skatteyderne via f.eks. bankpakker, som sikrer dem deres værdier.

Denne mikroskopiske minoritet bifalder selvfølgelig Bankpakke IV, fordi den spænder et sikkerhedsnet ud under deres værdier. Og de klapper i hænderne over udsigten til at få endnu mere kontrol med flere værdier, når bankerne tvinges/belønnes til fusioner og overtagelser. Skatteyderne, dvs alle almindelige lønmodtagere, pensionister og arbejdsløse, skal derimod kun forvente at bankerne skruer endnu mere op for gebyrerne og sender regningen for tabene til staten.

JAKOB NERUP

Socialistisk Arbejderavis **er din stemme for at en ny regering også skal betyde ny politik. Den er din stemme mod krigspolitikken og racismen.**

Socialistisk Arbejderavis **er en propaganda-avis for en venstrefløj, som tør stå ved, at den er venstrefløj – en avis med anti-kapitalistiske og socialistiske standpunkter.**

Men ***Socialistisk Arbejderavis*** **er især et redskab til at bygge forbindelse mellem alle, der ønsker reel og solidarisk forandring.**

Socialistisk Arbejderavis **har brug for din støtte. Vi vil i løbet af september og oktober samle 20.000 kr. ind, så avisen kan blive endnu bedre.**

Køb, læs og sælg ***Socialistisk Arbejderavis*** **– og giv os et bidrag til at styrke kampen.**

Bidrag kan indbetales på ISU's konto:
Danske Bank reg. nr. 1551 kontonr. 5780160.
Mærk indbetalingen „Indsamling“.

20.000 kr. til
Socialistisk Arbejderavis
Støt indsamlingen

Socialistisk Arbejderavis